Arthur Conan Doyle

Kaptajn Sharkey

Bibliotek 1800

Arthur Conan Doyle

Kaptajn Sharkey

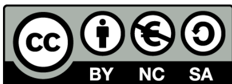
eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Hvorledes St. Kitt's guvernør kom hjem

Da de store krige i forbindelse med den spanske arvefølge var blevet bragt til en afslutning ved Utrecht-traktaten, blev det store antal fribyttere, der var blevet udrustet af de stridende parter, arbejdsløse. Nogle af dem gik over til den mere fredelige, men knap så lukrative almindelige handel, andre blev opslugt af fiskerflåderne, og nogle få af de mere hensynsløse hejste Jolly Roger i mesanmasten og det blodrøde flag på stormasten og erklærede deres egen private krig mod resten af den menneskelige race.

Med besætninger, hentet fra alle de nationer, der nogensinde havde pløjet havene, forsvandt de fra tid til anden ind i en eller anden ensom bugt for at kølhale deres fartøjer, eller de lagde ind i en eller anden afsidesliggende havn, hvor de blændede beboerne ved deres overdådige fremtræden og slog dem med rædsel ved deres brutalitet.

På Coromandel-kysten, ud for Madagaskar, i alle farvandene omkring Afrika og først og fremmest i Vestindien og ved de amerikanske kyster, var piraterne en konstant trussel. De tillod sig endog den luksus at tilpasse deres hærgen efter årstiderne: de hærgede New England om sommeren og gik så sydpå til de tropiske farvande, når vinteren satte ind.

Man måtte frygte dem så meget mere, som de ikke havde noget af den disciplin og tilbageholdenhed, der havde gjort

deres forgængere, buccanererne, så frygtindgydende, men samtidig respekterede. Disse havets stedbørn var ikke ansvarlige over for nogen, og behandlede deres fanger efter deres tilfældige fordrukne indfald. Glimt af grotesk gavmildhed skiftede med længerevarende perioder af en vildskab, man næppe kan forestille sig, og den kaptajn, der faldt i deres hænder kunne meget vel blive sendt afsted igen med samt sin last efter at have tjent som morskab i en eller anden hæslig komedie, eller han kunne ende med at sidde ved bordet i sin kahyt med sin egen næse og læber serveret med salt og peber foran sig. Man skulle høre til blandt de stærkeste sømænd for at drive sit erhverv i det caribiske hav dengang.

En sådan mand var kaptajn John Scarrow på skibet *Morning Star,* men selv han drog et dybt lettelsens suk, da han endelig hørte plasket fra det faldende anker og fortøjede inden for hundrede meters afstand af kanonerne på fortet Basseterre. St. Kitt's var hans sidste anløbshavn i Caribien, og tidligt næste morgen ville han vende bovsprydet mod gamle England. Han havde fået nok af disse sørøver-inficerede farvande. Lige siden han havde forladt Maracaïbo med en fuld last af sukker og rød peber, havde han skælvet, hver gang han så et topsejl glimte over det tropiske havs violette horisont. Han havde sejlet langs kysterne af Windward Islands, havde lagt ind hist og her, og allevegne havde han hørt historier om sørøvernes nederdrægtigheder og grusomheder.

Der var f.eks. kaptajn Sharkey, som på sin 20-kanoners sørøverbark *Happy Delivery*, var gået ned langs med kysten, og havde fyldt den med sænkede skibe og myrdede mænd. Der gik frygtelige historier om hans grumme spøgefuldheder og hans

brutalitet. Fra Bahamas til fastlandet havde hans kulsorte bark med det tvetydige navn sejlet, lastet med både død og med mange andre ting, der er værre end døden. Så ængstelig var kaptajn Scarrow, med hans nye fuldriggede fartøj og hendes fyldte og værdifulde last, at han stod ud så langt mod vest som til Bird's Island for på den måde at holde sig væk fra de sædvanlige handelsruter. Men selv i disse ensomme farvande havde han været ude af stand til at ryste kaptajn Sharkeys dystre skygge af sig.

En morgen havde de samlet en jolle op, der var i drift på havet. Dens eneste besætning var en afsindig sømand, der råbte hæst ad dem, da de tog ham om bord, og fremviste en udtørret tunge, der lignede en sort, rynket svamp, bagest i munden. Vand og pleje forvandlede ham dog snart til en af de stærkeste og bedste sømænd om bord. Han var fra Marblehead i New England, lod det til, og den eneste overlevende fra en skonnert, der var blevet sænket af den frygtelige Sharkey.

I en uge havde Hiram Evanson – det var hans navn – været i drift under den tropiske sol. Sharkey havde givet ordre til, at de lemlæstede rester af hans afdøde kaptajn skulle kastes i båden, "som proviant til rejsen", men sømanden havde straks overgivet liget til dybet, for det tilfælde at fristelsen skulle blive ham for stor. Han havde overlevet ved sin egen kraftige krop, indtil han var blevet fundet af *Morning Star* i den tilstand af vanvid, der gerne er forløberen for døden af mangel på mad og vand. Det var ikke noget dårligt fund for kaptajn Scarrow, for med en *Morning Star*s beskedne besætning var en sømand som denne store ny-englænder nok værd at tage med. Han svor, at han var

det eneste menneske, som kaptajn Sharkey nogensinde havde givet den mindste grund til taknemmelighed.

Nu, da de lå under Basseterres kanoner, var enhver fare fra sørøvernes side til ende, og dog lå tanken om ham stadig tungt på sømanden, idet han så agentens båd skyde ud fra toldkajen.

"Jeg vil vædde på, Morgan," sagde han til førstestyrmanden, "at agenten vil nævne Sharkey i de første hundrede ord, der kommer over hans læber."

"Nåja, kaptajn, jeg vædder en sølvdollar imod," sagde den bryske gamle sømand fra Bristol, der stod ved siden af ham.

De sorte roere skød båden op langs skibssiden, og den uniformsklædte rorgænger sprang op ad lejderen.

"Velkommen, kaptajn Scarrow!" råbte han. "Har De hørt det seneste om Sharkey?"

Kaptajn smilede til styrmanden.

"Hvilken djævelskab har han nu fundet på?" spurgte han.

"Djævelskab! De har altså ikke hørt det! Vi har ham sikkert bag lås og slå her på Basseterre. Han blev dømt sidste onsdag, og han skal hænges i morgen tidlig."

Kaptajnen og styrmanden udstødte et glædesråb, som et øjeblik efter blev gentaget af besætningen. Disciplinen blev for et øjeblik glemt, idet de myldrede op på agterdækket for at høre hele nyheden. Ny-englænderen var forrest, med et glædestrålende og taknemmeligt ansigt vendt mod himlen, for han var af puritansk herkomst.

"Sharkey skal hænges!" råbte han. "De ved vel ikke, hr. agent, om man tilfældigvis mangler en bøddel?"

"Tilbage!" råbte styrmanden, hvis sans for disciplin var stærkere end hans interesse for nyheden. "Jeg betaler den dollar

med den største glæde, jeg nogensinde har betalt et tabt væddemål. Hvordan gik det til, at den skurk blev taget?"

"Ja, hvad det angår, så var han blevet for meget selv for sine egne, og de blev så bange for ham, at de ikke ville have ham om bord på skibet. Så de efterlod ham på øen Little Mangles lidt syd for Mysteriosa-banken, og der blev han så fundet af en handelsmand fra Portobello, der bragte ham ind. Der var tale om at sende ham til Jamaica for at stille ham for dommeren der, men vor egen gode lille guvernør, sir Charles Ewan, ville ikke høre tale om det. 'Han er mit bytte,' sagde han, 'og det tilkommer mig at bestemme, hvordan han skal tilberedes.' Hvis De kan blive her til i morgen ved ti-tiden, kan De nå at se ham dingle."

"Jeg ville ønske, jeg kunne," sagde kaptajnen ærgerlig, "men jeg er desværre allerede alt for forsinket. Jeg står ud med tidevandet nu i aften."

"Det kan De ikke," sagde agenten i en afgjort tone. "Guvernøren skal med Dem."

"Guvernøren!"

"Ja. Han har fået en depeche fra regeringen i London, som han skal svare på uden ophold. Skibet, der kom med den, er sejlet videre til Virginia. Så sir Charles har ventet på Dem, fordi jeg sagde til ham, at De nok ville komme inden regntiden satte ind."

"Nåda!" råbte kaptajnen noget befippet. "Jeg er jo bare en almindelig sømand, og jeg kender ikke noget til guvernører og baroner og den slags. Jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde har så meget som talt med én. Men hvis det er i kong Georges tjeneste, og han beder om en plads på *Morning Star* hele vejen til

London, så vil jeg gøre alt, hvad jeg kan for ham. Han må få min egen kahyt, hvis han vil. Hvad menuen angår, så står den på labskovs og sildesalat de seks af ugens dage; men han kan tage sin egen kok med ombord, hvis han mener, det er for stærkt efter hans smag."

"De behøver ikke at bekymre Dem, kaptajn Scarrow," sagde agenten. "Sir Charles er ved dårligt helbred lige for tiden, han er lige kommet sig efter en tredjedagsfeber, og vil sikkert blive i sin kahyt det meste af turen. Dr. Larousse siger, at han ville være bukket under, hvis ikke tanken om at hænge Sharkey havde sat nyt liv i ham. Men han er et udmærket menneske, og De må ikke tage ham det ilde op, hvis han skulle være en smule kort for hovedet."

"Han kan sige hvad han vil og gøre hvad han vil, så længe han ikke krydser min kurs, når jeg arbejder," sagde kaptajnen. "Han regerer måske her på St. Kitt's, men jeg regerer på *Morning Star*. Og med al respekt, så må jeg nødvendigvis lette anker med tidevandet, for jeg har forpligtelser over for min reder, akkurat som han har over for kong George."

"Han kan næppe være klar til i aften, for han har mange ting, der skal bringes i orden, før han tager afsted."

"Så morgentidevandet da."

"Udmærket. Jeg sender hans ting ombord i aften, og han følger efter i morgen tidlig, hvis jeg kan få ham til at forlade St. Kitt's uden at se Sharkey danse for vinden. Hans ordrer var tydelige, så måske kommer han alligevel med det samme. Dr. Larousse vil sikkert ledsage ham på rejsen."

Da de var blevet alene, gjorde kaptajnen og styrmanden deres bedste for at gøre den fine passager det bekvemt. Den største

kahyt blev gjort ren og pyntet op til hans ære, og der blev givet ordre til at bringe nogle tønder frugt og et par kasser vin ombord til afveksling fra den ensformige menu, der ellers var på handelsskibet. Om aftenen begyndte guvernørens bagage at ankomme – store jernbeslåede, myresikrede kufferter og embedsmæssigt udseende, tinforede pakkasser, sammen med andre mærkværdigt formede pakker, hvis form antydede den trekantede hat eller kården, der var i dem. Derpå ankom der et brev, med et heraldisk våben på det store røde segl, hvori sir Charles Ewan hilste kaptajn Scarrow, idet han håbede at møde ham den påfølgende morgen så tidligt, som hans helbred ville tillade det.

Og ganske rigtigt – det første grå dagslys var netop begyndt at gå over i lyserødt, da han sejlede op på siden af *Morning Star*, og med noget besvær klavrede op ad stigen. Kaptajnen havde ganske vist nok hørt, at guvernøren var noget excentrisk, men han var dog alligevel ikke forberedt på den mærkværdige skikkelse, der kom haltende mod ham på hans skansedæk, støttet til en tyk bambusstok. Han bar en paryk med en mængde krøller ligesom en puddelhunds pels, med en lang pisk i nakken, og skudt så langt frem i panden, at de store, grønne briller, der skjulte hans øjne, så ud som om de var fæstet til den. Et vældigt næb af en næse, meget lang og meget smal, skar gennem luften foran ham. Hans feber havde nødsaget ham til anlægge en stor bomuldskravat, der dækkede hans hals og hage, og han bar desuden en løs damaskes slåbrok med et reb om livet. Han gik med næsen højt løftet, men hans hoved drejede langsomt fra side til side på samme hjælpeløse måde

som en starblind. Han råbte med høj, klynkende stemme på kaptajnen.

"De har mine ting?" spurgte han.

"Javel, sir Charles."

"Har De vin ombord?"

"Jeg har netop skaffet fem kasser, sir."

"Og tobak?"

"Der er en tønde af den bedste Trinidad."

"Spiller De piquet?"

"Hæderligt, sir."

"Så let anker og lad os komme til søs!"

Der stod en frisk vestlig vind, så da solen var trængt gennem morgendisen, var øerne allerede ude af sigte. Den skrøbelige guvernør humpede stadig rundt på dækket, med den ene hånd på skansen til at lede sig.

"De er i regeringens tjeneste nu, kaptajn," sagde han. "De tæller dagene derhjemme, til jeg ankommer til Westminster, det kan jeg love Dem. Er alle sejl sat?"

"Alt hvad jeg har, sir Charles."

"Fortsæt med det. Jeg frygter, kaptajn Scarrow, at De vil finde en blind og syg mand en kedsommelig rejsefælle."

"Jeg er beæret ved Deres Excellences selskab," sagde kaptajnen. "Men det er kedeligt, at Deres øjne er så angrebne."

"Det har De ret i. Det er den forbandede sol i Basseterres hvide gader, der næsten har brændt dem ud."

"Jeg hører også, at De har lidt af tredjedagsfeber?"

"Ja; jeg har haft et anfald, der angreb mig ganske voldsomt."

"Vi har gjort en kahyt parat til Deres læge."

"Å, den skurk! Ham kunne jeg ikke få med, for han driver en smuk forretning med købmændene på St. Kitt's, som han foretrak at passe. Men hør!"

Han løftede sin ringbesatte hånd. Langt agterude hørtes den lave torden fra en kanon.

"Det er fra øen!" råbte kaptajnen forbløffet. "Kan det været et signal om, at vi skal vende om?"

Guvernøren lo.

"De har vel hørt, at piraten Sharkey skal hænges her til morgen. Jeg gav batterierne ordre om at affyre en salut, når den skurk dinglede, så jeg kunne høre det, når jeg var stået ud. Så det var altså enden på Sharkey!"

"Sharkey er færdig!" råbte kaptajnen; og mandskabet gentog hans råb, idet de stimlede sammen i små grupper på dækket og stirrede tilbage mod den lave, violette linje, der markerede den forsvindende ø.

Det var et opmuntrende varsel for deres fart over det store vestlige ocean, og den invalide guvernør var nu en populær mand ombord, for alle vidste, at hvis det ikke havde været for hans stædige holden fast på en omgående retssag og dom, ville forbryderen måske have haft tid til at købe en mere letpåvirkelig dommer og være flygtet. Ved middagsbordet den dag fortalte sir Charles mange anekdoter om den afdøde pirat; og så elskværdig var han, og så god til at tilpasse sin konversation til folk af lavere stand, at kaptajnen, styrmanden og guvernøren snart sad og røg på deres lange piber og drak deres rødvin sammen, som det sømmede sig for tre gode kammerater.

"Og hvordan stod Sharkey sig så i retten?" spurgte kaptajnen.

"Ja, han er jo en ganske smuk mand," sagde guvernøren.

"Jeg har nu altid hørt, at han var en grim satan," bemærkede styrmanden.

"Nå ja, så har han vel set grim ud ved en given lejlighed," sagde guvernøren.

"Jeg har hørt en hvalfanger fra New Bedford sige, at han aldrig kunne glemme hans øjne," sagde kaptajn Scarrow. "De skulle være lyseblå, men noget slørede og med røde rande ved øjenlågene. Var det sådan, han så ud, sir Charles?"

"Ak, mine egne øjne tillader mig ikke at se så meget af andres! Men jeg kan huske, at generaladjudanten sagde, at han havde netop sådanne øjne, som De beskriver, og han sagde også, at medlemmerne af juryen var så tåbelige at lade sig synligt bringe ud af fatning, når han vendte blikket mod dem. Det er godt for dem, at han er død, for han var en mand, der aldrig glemte en fornærmelse, og hvis han havde mulighed for at få fat i nogen af dem, ville han sandsynligvis udstoppe ham og hænge ham ud som galionsfigur."

Tanken syntes at more guvernøren, for han brast pludselig ud i en høj, vrinskende latter, og de to sømænd lo også, omend ikke så hjerteligt, for de tænkte, at Sharkey jo ikke var den sidste sørøver på havet, og at en lige så grotesk skæbne meget vel også kunne blive deres. Der blev taget hul på endnu flaske for at drikke på en god rejse, og guvernøren ville have nok en lille én oven på denne, så sømændene var ganske muntre, da de endelig fik lov til at vakle af – den ene til sin vagt og den anden til sin køje. Men da styrmanden efter sin fire-timers vagt kom ned, blev han overrasket ved at se guvernøren med sin paryk,

sine briller og sin slåbrok stadig sidde rolig ved sit ensomme bord med en rygende pibe og seks sorte flasker ved siden af sig.

"Jeg har drukket med guvernøren af St. Kitt's, når han er syg," sagde han til sig selv, "Gud forbyde, at jeg nogensinde kommer til at skulle holde trit med ham, når han er rask."

*Morning Star*s rejse forløb heldigt, og efter omkring tre uger befandt hun sig ud for den engelske kanal. Allerede fra den første dag af rejsen var den syge guvernør begyndt at komme sig, og før de var halvt ovre Atlanten var han, når man undtager hans øjne, lige så rask som enhver anden ombord. De, der tror på vinens helsebringende egenskaber, ville måske pege triumferende på dette tilfælde, for der gik ikke en aften, uden at han gentog den første aftens forestilling, og dog var på dæk i den årle morgen, så frisk og karsk som den bedste blandt besætningen, så sig omkring med sine svage øjne og spurgte om alverdens forskellige sager vedrørende sejl og rigning, for han ønskede at lære om livet på søen, mens han var ombord. Han fik tilladelse af kaptajnen til, at den New-England-sømand, de havde fisket op fra jollen, skulle følge ham rundt, og at han skulle sidde ved siden af ham, når han spillede kort og holde øje med stikkene, for han kunne ikke se forskel på konge og knægt.

Det var jo kun naturligt, at denne Evanson skulle yde guvernøren sin velvillige tjeneste, eftersom den ene var offer for den lede Sharkey, og den anden var hans hævner. Man så tydeligt, at det var en fornøjelse for den store amerikaner at støtte den invalide ved sin arm, og om aftenen stod han respektfuld bag hans stol i kahytten og lagde sin store kantede pegefinger på det kort, han skulle spille ud. Der var ikke meget

tilbage i lommerne hos hverken kaptajn Scarrow eller Morgan, styrmanden, da de endelig fik Cornwalls kyst i sigte.

Det varede heller ikke længe, før de fandt ud af, at alt, hvad de havde hørt om sir Charles Ewans temperament, var mere end rigtigt. Ved det mindste tegn på modstand eller modsigelse skød hans hage op fra kraven, den myndige næse krogede sig i en højere og mere hoven vinkel, og hans bambusstok fo'r hvislende i vejret. Han lod den engang falde på tømmermandens hoved, da denne ved et uheld kom til at støde til ham. En anden gang, da mandskabet knurrede over forplejning og der var tilløb til mytteri, var han af den mening, at man ikke skulle vente på, at hundene tog tilløb, men i stedet gå lige på dem, indtil man havde fået banket djævelskaben ud af dem. "Giv mig en kniv og en spand!" råbte han med en ed, og var næppe til at holde tilbage fra alene at gå til angreb på sømændenes talsmand.

Kaptajn Scarrow måtte så huske ham på, at selv om han måske kun stod til ansvar overfor sig selv på St. Kitt's, så var et mord en forbrydelse her ude på havet. Hvad det politiske angik, var han – som det sømmede sig en mand i hans officielle stilling – en stærk tilhænger af det hannoveranske hus, og han svor på, at han aldrig havde mødt en jakobit uden at skyde ham ned på stedet. Men trods alt hans praleri og hans voldsomhed var han en god kammeret, fyldt med sære anekdoter og morsomme gamle historier, så Scarrow og Morgan havde aldrig før været på en så behagelig og underholdende rejse.

Og så kom da endelig den sidste dag, da de nåede land ved de høje, hvide skrænter ved Beachy Head. Som aftenen faldt på, lå skibet og rullede på de lange, rolige bølger, en mil ud for

Winchelsea og med den lange, mørke snude af Dungeness stikkende ud foran sig. Den næste morgen ville de tage lods ombord ved Foreland, og sir Charles kunne måske nå at møde kongens ministre i Westminster allerede før aften. Det var bådsmanden, der havde vagten, og de tre venner sad over et sidste kortspil i kahytten, hvor den trofaste amerikaner stadig tjente som øjne for guvernøren. Der var en pæn stak penge på bordet, for sømændene prøvede på denne sidste eftermiddag at vinde deres tab tilbage fra deres passager. Pludselig kastede han sine kort fra sig og fejede alle pengene ned i lommerne på sin silkevest.

"Spillet er mit!" sagde han.

"Hov, sir Charles, ikke så hurtigt!" råbte kaptajn Scarrow, "De har ikke spillet Deres hånd ud, og vi har endnu ikke tabt."

"Forbandede løgnhals!" sagde guvernøren. "Jeg siger, at jeg *har* spillet ud, og at De *har* tabt." Han smed sin paryk og brillerne fra sig, idet han talte, og der kom en høj, skaldet pande og et par slørede vandblå øjne med røde rande som en bullterriers til syne.

"Du gode Gud!" råbte styrmanden. "Det er Sharkey!"

De to sømænd sprang op, men den store amerikaner havde stillet sig med ryggen op ad kahytsdøren og holdt en pistol i hver hånd. Passageren havde også lagt en pistol ovenpå bunken af kort foran sig og brød ud i sin høje, vrinskende latter.

"*Kaptajn* Sharkey er navnet, mine herrer," sagde han, "og dette er Brølende Ned Galloway, kvartermester på *Happy Delivery*. Vi gjorde dem det for surt, og de satte os af: mig på en udtørret holm ved Tortuga, og ham i en båd uden årer. I hunde – stakkels, rare, barmhjertige hunde – nu har vi jer på kornet!"

"De kan skyde eller lade være!" råbte Scarrow, idet han slog på brystet af sin uniformsjakke. "Om det så skal blive det sidste, jeg siger, Sharkey: De er en forbandet skurk og nidding, og der venter en strikke og Helvedes flammer på Dem!"

"De er en modig mand, en mand efter mit hoved, og De kommer til at dø en smuk død for det sammes skyld!" råbte Sharkey. "Der er ingen agterude bortset fra manden ved rattet, så De må hellere holde vejret; De kunne snart få brug for det. – Er jollen parat agter, Ned?"

"Javel, kaptajn!"

"Og de andre både er læk?"

"Jeg har boret dem alle på tre forskellige steder."

"Jamen, så bliver vi nødt til at forlade Dem, kaptajn Scarrow. De ser ellers ud, som om De ikke er helt Dem selv. Er der noget, De ville spørge mig om?"

"Jeg tror, De er Fanden selv i egen person!" råbte kaptajnen. "Hvor er guvernøren?"

"Sidst jeg så ham, lå Hans Excellence i sin seng med halsen skåret over. Da jeg flygtede fra fængslet, fortalte mine venner mig – for der findes dem, der holder af kaptajn Sharkey i alle havne – at guvernøren skulle sejle til Europa med en kaptajn, der aldrig havde mødt ham. Jeg klatrede altså op på hans veranda og betalte ham den lille gæld tilbage, jeg skyldte ham. Så kom jeg ombord her sammen med de af hans ting, jeg kunne bruge og et par briller til at skjule mine sladderagtige øjne, og jeg har ført mig frem som en rigtig guvernør. Så, Ned, nu kan du tage dig af dem."

"Hjælp! Hjælp! Vagt! Ohøj!" råbte styrmanden; men skæftet på piratens pistol drønede ned over hans hoved, og han faldt

om som en okse, der er slået for panden. Scarrow løb hen mod døren, men bødlen greb ham, lagde hånden over hans mund og den anden arm om livet på ham.

"Det nytter ikke, mester Scarrow," sagde Sharkey. "Lad os nu se Dem komme ned på knæ og tigge om livet."

"Jeg vil før se Dem i H......" råbte Scarrow, idet han vred sin mund fri.

"Vrid hans arm om, Ned. Nå, bliver det så til noget?"

"Nej, ikke om De så vrider den af."

"Stik en tomme af din kniv i ham."

"Stik bare seks tommer, jeg gør det ikke."

"Pokker heller, men jeg kan lide den fyrs mod!" råbte Sharkey. "Stik kniven i lommen, Ned. De har reddet Deres skind, Scarrow, og det er kun synd og skam, at en så kæk mand ikke vil tage den eneste levevej op, hvor en mand kan skaffe sig et ordentligt udkomme. De er vist ikke født til en almindelig død, Scarrow, når De har været i min vold og overlever, så De kan fortælle om det. Bind ham, Ned."

"Til ovnen, kaptajn?"

"Næ nej, der er jo ild i ovnen. Ikke nogen af dine fribytterkneb, Ned Galloway, med mindre jeg beder dig om det, ellers skal jeg vise dig, hvem af os to, der er kaptajn og hvem kvartermester. Bind ham til bordet."

"Nå, men jeg troede bare, De ville stege ham!" sagde kvartermesteren. "De vil da vel ikke lade ham gå fri?"

"Hvis du og jeg var alene på en holm i Bahamas, Ned Galloway, ville det stadig være mig, der gav ordrerne og dig, der adlød. Din pokkers slyngel, vover du at sætte spørgsmål ved mine ordrer?"

"Så, så, kaptajn, ikke så hidsig, sir!" sagde kvartermesteren, idet han greb Scarrow som var han et barn og lagde ham på bordet. Med sømandens hurtige, smidige bevægelser bandt han Scarrows hænder og fødder til bordet med et reb, som han lod løbe under bordet, og kneblede ham grundigt med den lange kravat, som før havde prydet St. Kitts' guvernørs hals.

"Så, kaptajn Scarrow, nu må vi desværre tage afsked med Dem," sagde sørøveren. "Hvis jeg havde haft et halv dusin af mine kække gutter med mig, havde jeg taget Deres last og Deres skib, men Brølende Ned kunne ikke finde en sømand her ombord med så meget mod og mandshjerte som en mus. Jeg kan se, der er nogle småskibe her omkring, vi vil se at få fat i et af dem. Når kaptajn Sharkey har en båd, kan han skaffe sig en smakke, når han har en smakke, kan han få en brig, når han har en brig, kan han få en bark, og når han har en bark, går der ikke lang tid, før han har fået sig en fuldrigger – så skynd De Dem hellere ind til London, ellers kan det være, jeg kommer tilbage efter *Morning Star*."

Kaptajn Scarrow hørte nøglen dreje om i låsen, idet de forlod kahytten. Mens han kæmpede mod rebene, hørt han deres trin op ad kahytstrappen og hen over agterdækket, hvor jollen hang i agterstavnen. Han kæmpede og vred sig stadig, da han hørte faldene knirke og et plask, da jollen ramte vandet. I afsindigt raseri hev og sled han i rebene, indtil han endelig, med sår på både håndled og ankler, rullede ned fra bordet, sprang over den døde styrmand, sparkede sig gennem den lukkede dør og løb ud på dækket.

"Ohøj! Peterson, Armitage, Wilson!" brølede han. "Sabler og pistoler! Ud med langbåden! Sæt giggen i vandet! Sørøveren

Sharkey er derude i den jolle. Pib bagbordsvagten op, bådsmand, og alle mand i bådene!"

Og langbåden og giggen faldt plaskende ned, men et øjeblik efter kom mandskabet op ad lejderne igen.

"Bådene er boret!" råbte de. "De er læk som en si."

Kaptajnen udstødte en bitter ed. Han var slået. Over dem stod en skyfri, stjernebelyst himmel, uden en vind eller blot tegn på en kommende brise. Sejlene hang slapt i månelyset.

Langt borte lå en fiskersmakke for anker, med folkene optaget af deres net.

Tæt ved den kunne man se den lille jolle, der dansede over de skinnende bølger.

"De er dødsens!" råbte kaptajnen. "Lad os råbe alle sammen samtidig, drenge, for at advare dem mod faren."

Men det var for sent.

I samme øjeblik skød jollen ind i skyggen af fiskerbåden. Man hørte to pistolskud efter hinanden, et skrig, og så endnu et pistolskud, efterfulgt af stilhed. Fiskerne var sat ud af spillet. Og så, ganske pludseligt, da de første pust af en brise stod ud fra Sussex' kyst, drejede bommen ud, storsejlet fyldtes, og det lille fartøj stod langsomt ud med stævnen vendt mod Atlanten.

2. Kaptajn Sharkeys affære med Stephen Craddock

Kølhaling var en nødvendighed for sørøveren før i tiden. Han var afhængig af at kunne sejle hurtigt, både for at kunne hale ind på koffardiskibene og for at kunne flygte fra orlogsskibene. Men det var umuligt for ham at kunne holde sine sejlegenskaber ved lige, medmindre han i ny og næ – mindst en gang om året – fik renset sin skibskøl for de lange, slæbende alger og de store klynger af langhalse, der sætter sig så hurtigt i de tropiske farvande.

Til den ende gjorde han sit fartøj så let som muligt, sejlede hende ind i en eller anden smal bugt, hvor hun kom til at stå fast på stranden ved lavvande, satte blokke og tove til masterne, hvorved han væltede hende om på siden, og så skrabede han hende grundigt ren fra for til agter.

I de uger, hvor dette arbejde stod på, var skibet selvfølgelig forsvarsløst; men på den anden side var det umuligt at komme tæt på hende med andet end et fuldstændig tomt skrog, og stedet, hvor man kølhalede blev udvalgt med et godt øje til, hvor man kunne ligge stille i al hemmelighed, så der var trods alt ikke nogen større fare forbundet med sagen.

Så sikre følte kaptajnerne sig, at det ikke var ualmindeligt, at de forlod deres skib – med en passende vagt – og tog ud med langbåden, enten på en jagtudflugt eller, som oftest, for at besøge en eller anden afsidesliggende by, hvor de fordrejede

hovederne på fruentimmerne med deres brovtende kækhed, eller satte sig ved en tønde vin på byens torv, hvor de satte pistolen for panden på enhver, der ikke ville drikke med dem.

Somme tider lod de sig endog se i byer på størrelse med Charleston, og gik rundt i gaderne med klirrende våben – en skandale for hele den lovlydige koloni. Den slags besøg gik imidlertid ikke altid ustraffet af. Det var for eksempel under et sådant, at løjtnant Maynard blev ophidset til at hugge Blackbeards hoved af og spidde det på hans eget bovspryd. Men som regel førte sørøverne sig frem og tyranniserede og horede, det bedste de havde lært, uden forlov eller forhindringer, indtil det var tid til at sætte kursen tilbage til skibet igen.

Der var dog én pirat, som aldrig nærmede sig blot til udkanten af civilisationen, mens han kølhalede, og det var den skumle Sharkey fra barken *Happy Delivery*. Det kan have været på grund af hans særegne temperament, eller, hvad der måske er mere sandsynligt, fordi han vidste, at hans navn over hele kysten havde en klang, der ville få enhver til at kaste sig over ham, selv om chancen for at få ram på ham var lille – nå, uanset årsagen, sikkert er det imidlertid, at han aldrig viste sig i nogen af kolonibyerne.

Når hans skib blev lagt op, overgav han hende til Ned Galloway – kvartermesteren fra New England – og drog ud på en lang tur i sin båd, nogle gange, sagde man, for at begrave sin andel af byttet, andre gange for at skyde et par af Hispaniolas vilde okser, som så kom til at udgøre en del af forsyningerne under hans næste togt. I dette sidste tilfælde ville barken, når den atter var i vandet, møde ham på et forudbestemt sted for at samle ham op og tage det, han havde nedlagt, ombord.

Rundt om på øerne havde man altid håbet, at Sharkey ville blive taget ved en sådan lejlighed; og endelig en dag kom der da nyt til Kingston, som lod til at indeholde en mulighed for at forsøge et angreb på ham. Nyheden kom med en gammel brændehugger, som havde været så uheldig at falde i hænderne på sørøveren. Denne have imidlertid i et anfald af drukken venskabelighed ladet ham slippe væk uden andre skader end en dragt klø og et snit i næsen. Hans rapport var af ganske ny dato og helt sikker. *Happy Delivery* var ved at blive kølhalet i Torbec på den sydvestlige kyst af Hispaniola. Sharkey var sammen med fire af sine mænd på jagt på La Vache, en lille ø ud for Hispaniola. Hundreder af myrdede mandskabers blod råbte på hævn, og nu så det omsider ud til, at deres råb ikke var forgæves.

Sir Edward Compton, guvernøren, sad med sin lange næse og røde ansigt og lagde råd op sammen kommandanten og formanden for det lokale parlament. Der var kun ét af Hans Majestæts orlogsskibe, som befandt sig nærmere end Jamestown, og det var en klodset gammel kystsejler, der hverken var i stand til at indhente sørøveren ude på havet eller komme hende nær i en lavvandet vig. Der var forter og artilleri både i Kingston og Port Royal, men ikke nogen soldater, som var til rådighed for en ekspedition.

Man kunne måske udstyre en ekspedition selv – der var jo mange, der havde blodige udeståender med Sharkey – men hvad kunne en sådan ekspedition udrette? Piraterne var talrige og desperate. Hvad angik det at tage Sharkey og hans fire kammerater, ville det naturligvis være en let sag, hvis man blot kom dem på sporet; men hvordan skulle man kunne det på en

stor, skovbevokset ø som La Vache, fuld af vildsomme bakker og uigennemtrængelig jungle? Man udsatte en belønning til den, der kunne finde en løsning, og det fik en mand til at træde frem, som dels havde en enestående plan, dels tilmed var parat til at udføre den selv.

Stephen Craddock var en enestående person: en frafalden puritaner. Han var ud af en fin Salem-familie, og hans forbrydelse syntes at være, at han ikke havde brudt sig om sin arvede religions strenge sæder, og i stedet havde anvendt al den fysiske styrke og energi, som hans forfædres dyder havde udstyret ham med, i det ondes tjeneste. Han var opfindsom, frygtløs og særdeles målbevidst, og allerede fra en tidlig alder var hans navn kendt og frygtet op langs den amerikanske kyst.

Det var den samme Craddock, der blev stillet for en domstol i Virginia for at have dræbt en seminole-høvding, og selv om han var flygtet, før dommen blev afsagt, var det en kendt sag, at han havde bestukket både vidnerne og dommeren.

Senere hen havde han skabt sig et ilde berygtet navn i Benin-bugten som slavehandler og – blev det antydet – som sørøver. Endelig var han vendt tilbage til Jamaica med en betydelig formue, og havde hengivet sig til et vildt og udsvævende liv her. Det var altså denne mand, der nu, tynd og udtæret og med et barsk og farligt udseende, underholdt guvernøren med sin plan til at udrydde Sharkey.

Sir Edwards havde ikke været alt for begejstret for at møde Craddock, for trods visse rygter om omvendelse og forbedring, havde han altid anset ham for at være et sygt får, der kunne smitte hele hans lille flok. Og Craddock så tydeligt guvernørens

mistillid under den tynde fernis af formel og tilbageholdende høflighed.

"De har ikke nogen grund til at frygte mig, sir," sagde han, "jeg er ikke mere den samme, som De før har kendt. Jeg har set lyset igen for nylig, efter at have tabt det af syne i mange, mørke år. Det var pastor John Simons, en af vore egne folk, der gjorde det. Sir, hvis Deres ånd engang skulle have brug for en opstrammer, vil De finde hans prædikener meget velgørende."

Guvernøren stak sin anglikanske næse i vejret ved denne bemærkning.

"De er kommet for at tale om Sharkey, mester Craddock," sagde han.

"Sharkey er et vredens kar," sagde Craddock. "Hans onde horn har været hævet alt for længe, og det er kommet mig for, at hvis jeg kan slå ham ned og ødelægge ham, vil det være en god gerning, og en gerning, der kan skaffe mig tilgivelse for mange af min synder i fortiden. En plan er blevet mig indgivet, hvorved jeg måske kan få hans undergang i stand."

Guvernøren blev nu stærkt interesseret, for fyrens fregnede ansigt havde et barsk og resolut udtryk, som viste, at han mente det alvorligt. Han var jo desuden en gammel sømand og slagsbroder, og hvis det var sandt, at han var ivrig efter at skaffe sig aflad for sin mørke fortid, ville der næppe kunne findes nogen bedre mand til opgaven.

"Det bliver farligt, mester Craddock," sagde han.

"Hvis jeg skulle møde døden under udførelsen af min pligt, kanhænde det vil fjerne erindringen om et skidt anvendt liv. Jeg har meget at søge tilgivelse for."

Guvernøren mente ikke, han kunne modsige ham på dette punkt.

"Hvad er Deres plan?" spurgte han.

"De har vel hørt, at Sharkeys bark, *Happy Delivery*, oprindelig kom fra netop denne havn – fra Kingston?"

"Ja, den tilhørte mr. Codrington, og blev taget af Sharkey, der borede sin egen slup og overtog hende, fordi hun var hurtigere," sagde sir Edward.

"Javel; men måske har De ikke hørt, at mr. Codrington har et søsterskib, *White Rose*, der netop i øjeblikket ligger i havnen, og som ligner sørøveren så meget, at hvis det ikke var for en stribe hvid maling, ville man ikke kunne se forskel."

"Ah! Og hvad så?" spurgte guvernøren ivrigt, med et udtryk som en, der er på nippet til at få en idé.

"Ved hjælp af dette fartøj skal umennesket komme i vore hænder."

"Og hvorledes?"

"Jeg vil overmale den hvide stribe på *White Rose*, og derved få hende til i alle måder at se ud som *Happy Delivery*. Derpå vil jeg sætte kurs mod øen La Vache, hvor han i øjeblikket slagter vilde okser. Når han ser mig, vil han ganske sikkert forveksle mig med sit eget skib, som han jo venter, og komme om bord – til sin egen ulykke."

Det var jo en simpel plan, men det forekom guvernøren, at den kunne vise sig effektiv. Uden at tøve gav han Craddock tilladelse til at bringe den til udførelse, og til at tage et hvilket som helst skridt, han måtte ønske, for at fremme sit forehavende. Sir Edward var dog ikke meget optimistisk, for der var før lagt mangen en plan mod Sharkey, hvis resultater

havde vist, at han var lige så listig som ubarmhjertig. Men denne magre puritaner med sin onde fortid var også listig og ubarmhjertig.

En kappestrid mellem to mænd af Sharkeys og Craddocks kaliber tiltalte guvernørens sans for idræt, og skønt han inderst inde var overbevist om, at Craddock havde odds imod sig, stod han ved sin mand med samme loyalitet, som han ville have udvist overfor sin hest eller sin kamphane.

Men det var nu vigtigt at påskynde forehavendet, thi for hver dag, der gik, kunne kølhalingen være tilendebragt, og sørøverne ude på havet igen. Men der var ikke meget at forberede, og der var mange villige hænder til at gøre det, så allerede to dage efter satte *White Rose* kurs mod det åbne hav. Der var mange af søfolkene i havnen, som kendte sørøverbarkens linjer og sejlføring, og ikke én af dem kunne se den mindste forskel på den og efterligneren. Den hvide linje på skibssiden var blevet malet over, masterne og ræerne var blevet røget for at give dem et vejrbidt udseende, og en stor, diamantformet lap var blevet syet på foretopsejlet.

Hendes mandskab bestod af frivillige, mange af dem mænd, der havde sejlet med Stephen Craddock før – styrmanden Joshua Hird var en gammel slaveskipper, der havde været med ham på mangt en togt og som nu var med efter sin chefs ordre.

Den hævnende bark ilede over det Caribiske hav, og de få fartøjer, de mødte, fløj til højre og venstre som forskrækkede ørreder i et bassin ved synet af det lappede forsejl. Den fjerde dags aften rundede de Point Abacou i en afstand af fem engelske mil mod nordøst.

Den femte lå de for anker i Skildpaddebugten på La Vache, hvor Sharkey og hans fire fæller havde jaget. Stedet var dækket at tæt skov, med palmer og underskov helt ned til den tynde sanddækkede halvmåne, der dannede kystlinjen. De havde sat det sorte flag og den røde vimpel, men der kom intet svar fra kysten. Craddock anstrengte øjnene i håb om hvert øjeblik at se en båd skyde ud mod dem med Sharkey agterude ved roret. Men natten gik til ende, og en hel dag og endnu en nat, uden noget tegn på eksistensen af de mænd, de søgte at fange i deres fælde. Det så ud til, at de allerede havde forladt øen.

Den anden morgen gik Craddock i land for at lede efter et eller andet bevis på, at Sharkey og hans mænd stadig befandt sig på øen. Hvad han fandt, beroligede ham meget. Tæt på kysten var der en *boucan* af frisk træ, som blev anvendt til at ryge kødet, og en vældig mængde oksekød hang på snore rundt om den. Sørøverskibet havde altså ikke været der og taget sine forsyninger om bord, og følgelig måtte jægerne stadig være på øen.

Men hvorfor havde de så ikke vist sig? Hvad nu, hvis de havde opdaget, at det ikke var deres eget skib? Eller skyldtes det måske, at de jagede i øens indre og endnu ikke ventede noget skib? Craddock tøvede stadig mellem de to muligheder, da en carib-indianer bragte ham oplysninger. Sørøverne var på øen, sagde han, og deres lejr lå en dagsmarch fra havet. De havde taget hans kone, og mærkerne efter deres piske lyste stadig røde på hans brune ryg; deres fjender var hans venner, og han ville føre dem til deres lejr.

Craddock kunne ikke have ønsket sig det bedre; så tidligt næste morgen gik han i land med en lille gruppe mænd, alle

bevæbnede til tænderne, og begav sig afsted under cariberens anførsel. Hele dagen kæmpede de sig gennem en tæt underskov og klatrede op og ned ad klipper, idet de bevægede sig længere og længere ind mod øens tomme hjerte. Her og der fandt de spor af jægerne: knoglerne af en nedlagt okse, eller fodspor i et morads, og én gang, hen mod aften, forekom det dem, at de hørte lyden af skud.

Den nat tilbragte de under åben himmel, og ilede videre med det første morgenlys. Ved middagstid kom de til nogle barkhytter, som – fortalte cariberen dem – var jægernes lejr; men de var tavse og forladte. Uden tvivl var deres beboere ude på jagt og ville vende tilbage om aftenen, så Craddock og hans mænd lagde sig baghold i underskoven rundt om dem. Men ingen kom, og endnu en nat blev tilbragt i skoven. Der var ikke mere at gøre, og Craddock mente, at det efter to dages fravær måtte være på tide at komme tilbage til skibet.

Tilbageturen var mindre besværlig, da de jo allerede havde banet sig en vej. Før aften var de tilbage i Palmebugten, og kunne se deres fartøj ligge for anker, der hvor de havde forladt hende. Deres båd og årer var trukket op mellem buskene; de satte den i vandet og roede ud til barken.

"I fandt ham ikke?" råbte Joshua Hird, styrmanden, idet han så ned på dem fra agterdækket. Hans ansigt var blegt.

"Hans lejr var tom, men han kan nå at komme herned endnu," sagde Craddock, med hånden på lejderen.

En eller anden oppe på dækket begyndte at le.

"Jeg tror," sagde styrmanden, "at de andre hellere må blive i båden."

"Hvorfor det?"

"Hvis De vil komme ombord, sir, vil De forstå det." Han talte på en underlig tøvende måde.

Blodet fløj op i Craddocks magre ansigt.

"Hvad skal det betyde, mester Hird?" råbte han og fo'r op ad skibssiden. "Hvad tænker du på, at give ordrer til mit mandskab?"

Men idet han kom over skanseklædningen og stod med det ene ben på dækket og det andet på rælingen, tog en mand med et stort, groft skæg, som han aldrig før havde set ombord på sit skib, pistolen fra ham. Craddock greb mandens arm, men i samme øjeblik snappede styrmanden huggerten fra hans side.

"Hvad er dette nu for slyngelstreger?" råbte Craddock og så rasende omkring sig. Mandskabet stod i små klynger rundt om på dækket, lo og hviskede til hinanden, men viste ikke det mindste tegn til at ville komme ham til hjælp. Selv ved sit hastige blik omkring sig havde Craddock bemærket, at de var klædt på den mest mærkværdige måde, med lange ridefrakker, fløjlskåber og kulørte bånd om knæene, de lignede mere modelapse end sømænd.

Idet han så på de groteske skikkelser, gav han sig selv et slag for panden med sin knyttede næve for at være sikker på, at han var vågen. Dækket så ud til at være meget mere beskidt end dengang han forlod det, og det var fremmede, solbrunede ansigter, der så på ham fra alle sider. Han kendte ikke en eneste af dem undtagen Joshua Hird. Var hans skib blevet opbragt, mens han var væk? Var det måske Sharkeys mænd, der stod rundt om ham? Ved denne tanke rev hans sig rasende løs og prøvede at nå ned i sin båd, men i et øjeblik havde et dusin

hænder grebet ham og han blev skubbet gennem den åbne dør ind til sin egen kahyt.

Og den var fuldstændig forskellig fra den kahyt, han havde forladt. Gulvet var anderledes, loftet var anderledes, møblementet var anderledes. Hans kahyt havde været enkelt og strengt indrettet. Denne var luksuriøs, men beskidt, væggene var beklædt med fløjlsdraperier overstænket med vinpletter, og de kostbare træpaneler var fyldt med skudhuller.

På bordet lå et stort kort over det caribiske hav og ved siden af dette, med et kompas i hånden, sad en glatbarberet, bleg mand med en pelshue og en rødvinsfarvet, damaskvævet frakke. Craddock blev hvid under sine fregner, da han så på den lange, tynde, næse med det store næsebor og de rødrandede øjne, som var vendt mod ham med det faste, smilende blik hos en mesterspiller, der havde sat sin modstander mat.

"Sharkey?" råbte Craddock.

Sharkeys tynde læber skiltes og han brød ud i sin høje, vrinskende latter.

"Din nar!" råbte han, og idet han lænede sig frem, stødte han atter og atter til Craddocks skulder med kompasset. "Din stakkels, dumme nar, ville du prøve at måle dig med mig?"

Det var ikke smerten fra stødene, men foragten i Sharkeys stemme, der forvandlede Craddock til en vild galning. Han kastede sig mod sørøveren, brølende af raseri, sparkende og fægtende med de knyttede næver, og med fråde om munden. Der måtte seks mænd til for at holde ham nede på gulvet mellem de splintrede rester af bordet – og der var ikke en af de seks, der ikke blev mærket af fangen. Men Sharkey iagttog ham

stadig med det samme foragtelige blik. Udefra hørte man lyden af træ, der splintredes, og støjen af ophidsede stemmer.

"Hvad foregår der?" spurgte Sharkey.

"De har fyldt båden med bly og folkene er gået i vandet."

"Lad dem bare blive der," sagde sørøveren. "Nå, Craddock, nu ved du, hvor du er. Du er ombord på *mit* skib, *Happy Delivery*, og du er i min magt. Jeg kendte dig engang som en stout sømand, din slyngel, før du begyndte at synge med landkrabberne. Dengang var dine hænder lige så beskidte som mine. Vil du slutte dig til os, som din styrmand har gjort det, eller skal jeg smide dig over bord ud til resten af dine skibskammerater?"

"Hvor er mit skib?" spurgte Craddock.

"Boret og på bunden af bugten."

"Og mine mænd?"

"Sammesteds."

Så må jeg efter dem.

"Smid ham overbord," sagde Sharkey.

Adskillige grove hænder trak Craddock ud på dækket, og Galloway, kvartermesteren, havde allerede trukket sin huggert for at slå ham til krøbling, da Sharkey kom farende ud fra sin kahyt med et ivrigt udtryk.

"Vi kan få mere nytte af den hund!" råbte han. "Fanden fænge mig, om ikke det er en smuk plan. Smid ham nedenunder og læg ham i jern, og du, kvartermester, kommer med mig, så skal jeg sige dig, hvad jeg har fundet på."

Craddock blev altså smidt ned i mørket, såret på både sjæl og legeme, og med så mange lænker på sig, at han ikke kunne røre hverken hænder eller fødder. Men blodet rullede dog stadig rask i hans årer, og hans ondskabsfulde sjæl anglede kun efter et

endeligt, der kunne skaffe ham så meget aflad som muligt for alle de onde gerninger, han havde begået i sit liv. Hele natte lå han i slagvandet og lyttede til bølgernes brusen og tømmeret, der gav sig og fortalte ham, at skibet var stået til søs og nu sejlede afsted med stor fart.

Tidligt næste morgen kom en eller anden kravlende ind til ham i mørket.

"Her er rom og beskøjter," sagde hans tidligere styrmands stemme. "Jeg risikerer mit liv, mester Craddock, ved at bringe Dem dette."

"Det var dig, der lagde en fælde for mig og fangede mig i den," råbte Craddock. "Hvad har du at sige til dit forsvar?"

"Hvad jeg gjorde, gjorde jeg med spidsen af en kniv mellem skulderbladene."

"Må Gud tilgive dig for den kujon, du er, Joshua Hird. Hvordan faldt du i hænderne på dem?"

"Jo, mester Craddock, sørøverskibet kom samme dag som De forlod os. De bordede os, og da vi kun var få, og de bedste af os var i land sammen med Dem, kunne vi ikke give dem megen modstand. Nogle blev hugget ned, og det var de heldigste af os. De andre blev slået ihjel bagefter. Jeg reddede kun mit liv ved at slutte mig til dem."

"Og de borede mit skib?"

"De borede hende, og derefter kom Sharkey og hans mænd, som havde holdt øje med os fra strandskoven, ud til skibet. Hans storrå havde været knækket og repareret på hans sidste tur, så han blev mistænksom, da han så, at vores var hel. Og så fandt han på at lægge den samme fælde for Dem, som De havde sat for ham."

Craddock stønnede.

"Hvorfor havde jeg dog ikke set den storrå?" mumlede han. "Men hvor er vi på vej hen?"

"Vi sejler mod nordvest."

"Nordvest! Så er vi på vej tilbage til Jamaica."

"Med en vind på otte knob."

"Ved du, hvad de har tænkt sig at gøre ved mig?"

"Jeg har ikke hørt noget. Hvis De blot ville slutte Dem til ..."

"Nok, Joshua Hird! Jeg har sat min sjæl på spil ofte nok."

"Som De vil! Jeg har gjort, hvad jeg kunne. Farvel!"

Hele den nat og den følgende dag løb *Happy Delivery* afsted for en østlig vind, og Stephen Craddock lå i mørket og arbejdede tålmodigt med sine lænker. Det ene håndjern var han sluppet ud af med en række brækkede og blødende knoer, men lige meget hvad han gjorde var det ham umuligt at slippe ud af den anden, og hans ankler var stadig sikkert lænkede.

Time efter time hørte han stadig vandets rislen langs skibssiden, og vidste at barken måtte ile afsted med alle sejl sat. De måtte sikket være tæt på Jamaica nu. Hvad kunne Sharkey have lagt af planer, og hvad håbede han at kunne bruge ham til? Craddock bed tænderne sammen, og svor, at om han end engang havde været en skurk og forbryder af egen fri vilje, ville han dog aldrig blive det igen ved tvang.

Den næste morgen bemærkede Craddock, at sejlene var blevet mindsket, og at hun nu krydsede langsomt frem for en let brise. Den skiftende hældning af det rum, han befandt sig i, og lydene fra dækket, fortalte hans øvede sanser, nøjagtig hvad der skete. Den svage bølgegang fortalte ham, at hun sejlede tæt

ind under kysten og i en bestemt retning. Hvis det var rigtigt, måtte hun have nået Jamaica. Men hvad skulle hun der?

Så pludselig hørte han et hjerteligt udbrud oppe på dækket, så lyden af en kanon, som blev affyret lige over hans hoved, og derpå bragene fra fjerne kanoner, der svarede over vandet. Craddock satte sig op og spidsede øren. Var skibet kommet i kamp? Det var kun én kanon på skibet, der var blevet affyret, og skønt mange havde svaret, var der ingen lyd, der tydede på at skibet skulle være ramt.

Hvis det ikke var kamp, måtte det altså være en salut. Men hvem ville hilse Sharkey, sørøveren? Det kunne kun være et andet sørøverskib. Craddock lagde sig stønnende ned igen og fortsatte sit arbejde med den lænke, der stadig holdt hans højre hånd.

Pludselig hørte man lyden af trin udenfor, og han fik næppe tid til at fæstne den løse lænke om sin frie hånd, før døren blev åbnet og to sørøvere kom ind.

"Har du hammeren med, tømmermand?" spurgte den ene, som Craddock genkendte som den store kvartermester. "Slå hans fodlænker af. Vi må hellere lade ham beholde armbåndene – det er mest sikkert."

Tømmermanden løsnede lænkerne med sin hammer og mejsel.

"Hvad vil I gøre med mig?" spurgte Craddock.

"Kom med op på dæk, så skal du se."

Sømanden greb ham ved armen og trak ham brutalt ud til foden af kahytstrappen. Over ham sås en firkant blå himmel gennemskåret af mesangaflen med flagene vajende fra toppen. Synet af disse flag slog næsten luften ud af Stephen Craddock.

For der var to: det britiske orlogsflag vajede over Jolly Roger – det ærlige flag over forbryderflaget.

Craddock standsede forbløffet op et øjeblik, men endnu et brutalt skub af sørøverne bag ham drev ham op af trappen. Idet han trådte ud på dækket, vendte han blikket mod stormasten, og igen så han de engelske farver over den røde vimpel, og vanter og rigning var overalt smykket med kulørte bånd.

Var skibet blevet taget? Men det var umuligt, for der stod sørøverne i store klynger langs skansen og viftede muntert med deres hatte i luften. Den mest iøjnefaldende af dem alle var den forræderiske styrmand, der stod på fordækket og fægtede vildt om sig med hænderne. Craddock så ud over siden for at opdage, hvad de jublede over, og indså øjeblikkelig, hvor afgørende øjeblikket var.

Forude til bagbord, omkring en mil borte, lå Port Royals hvide huse og forter, med flag vajende overalt fra hustagene. Ret forude var åbningen i palisaderne ind til byen Kingston. Mindre end en kvart mil bort kom en lille slup ud mod dem mod en let vind. Det britiske flag vajede fra hendes mast og rigningen var pyntet ligesom deres egen. På dækket så man en mængde folk, der jublede og svingede med deres hatte, og glimt af rødt viste, at der var officerer fra garnisonen iblandt dem.

På et øjeblik indså Craddock, med den hurtige opfattelsesevne hos en mand, der er vant til kamp, hvad det hele gik ud på. Med hele den djævelske snedighed og dristighed, der var ham egen, spillede Sharkey den samme rolle, som Craddock ville have gjort, hvis han var vendt sejrrig hjem. Det var til *hans* ære, man havde affyret salutter og hejst flagene. Det var for at hilse *ham*, at dette skib med guvernøren, kommandanten og

øens øvrige honoratiores nærmede sig. Om mindre end ti minutter ville de være inden for skudvidde af *Happy Delivery*s kanoner, og Sharkey ville have vundet den højeste pris, som nogen sørøver endnu havde spillet om.

"Bring ham forud," råbte sørøverkaptajnen, da Craddock kom op mellem tømmermanden og kvartermesteren. "Hold portene lukket, gør bagbords kanoner klar og hold jer klar til en bredside. Endnu to kabellængder, og vi har dem."

"De drejer af," sagde bådsmanden. "Jeg tror, de har lugtet lunten."

"Det skal vi snart få rettet op på," sagde Sharkey, idet han vendte sine slørede øjne mod Craddock. "Stil dig dér – lige der, hvor de kan se dig, med højre hånd på bardunen, og vink ad dem med hatten. Hurtigt, eller din hjerne kommer til at lave pletter på din frakke. Stik lidt til ham med din kniv, Ned. Nå, vinker du så med hatten? Stik lidt til ham igen. Hov, skyd ham! stop ham!"

Men det var for sent. Kvartermesteren, der regnede med at håndjernene holdt ham, havde et øjeblik givet slip på Craddocks arm. Idet han så sit snit, havde han skubbet tømmermanden til side, og i en sky af pistolkugler var han sprunget over skansen og svømmede for sit liv. Han var blevet ramt flere gange, men der skal mange pistoler til at dræbe en resolut og kraftig mand, der er fast besluttet på at få udrettet noget bestemt, før han dør. Han var en god svømmer, og trods det røde spor, han efterlod sig i vandet bag sig, lagde han hurtigt afstand mellem sig og sørøveren.

"Giv mig en musket!" råbte Sharkey med en drøj ed.

Han var en berømt skytte, og hans stålnerver svigtede ham aldrig i nødens stund. Det mørke hoved kom til syne over en bølgetop, og forsvandt så igen på den anden side; han var allerede halvvejs henne til sluppen. Sharkey sigtede længe før han fyrede. Idet skuddet lød, rejste svømmeren sig i vandet, vinkede advarende med armene og brølede sin advarsel, så det rungede ud over bugten. Og idet sluppen gik over stag og sørøveren fyrede en virkningsløs bredside, sank Stephen Craddock, med et barsk smil i sin dødskamp, langsomt ned mod den gyldne seng, der glimtede dybt nede under ham.

3. Sharkeys fald

Sharkey, den afskyelige Sharkey, var på færde igen. Efter to år ved Coromandelkysten pløjede hans sorte, dødbringende bark *Happy Delivery* atter bølgerne i Spanskesøen, og fiskere og koffardimænd flygtede for livet ved det truende syn af hendes lappede forsejl, når det viste sig over horisonten i det tropiske hav.

Ligesom fuglene kryber i skjul, når skyggen af en høg falder over marken, eller junglefolkene kryber sammen og skælver, når tigerens hostende brøl høres i natten, således spredte der sig blandt fartøjerne i området, fra Nantuckets hvalfangere til Charlestons tobaksskibe, og fra de spanske forsyningsskibe fra Cadiz til Spanskesøens sukkerkøbmænd rygtet om denne havets sorte forbandelses tilbagevenden.

Nogle holdt sig tæt ind til kysterne, rede til at flygte mod den nærmeste havn, mens andre søgte langt væk fra de sædvanlige handelsruter, men ingen var så overmodige, at de ikke åndede lettet op, når deres passagerer og last var i sikkerhed under et eller andet betryggende forts kanoner.

I hele øhavet gik der historier om forkullede vragrester, pludselige glimt i horisonten ved nattetide, og indtørrede lig, der fandtes liggende udstrakt i sandet på de lave øer omkring Bahamas. Alle de kendte tegn var til stede til at vise, at Sharkey endnu en gang var i færd med sit blodige spil.

Disse smukke farvande med deres gulkantede øer og nikkende palmer er havets vandringsmænds gamle hjem. Først

var det den adelige eventyrer, en mand af god familie og ære, der kæmpede for fædrelandet, omend han ikke havde noget imod at få sin betaling i spansk plyndringsgods. I løbet af et århundrede var denne elegante skikkelse dog forsvundet til fordel for buccanererne, der var slet og ret røvere, selv om de havde en slags organisation og love, der var særegne for dem, blev styret af berømmelige høvdinge, og deltog i store, fælles foretagender.

Men også de forsvandt med deres flåder og ødelæggelse af hele byer, for at give plads til den værste af dem alle: den ensomme, udstødte sørøver, havenes forbandede Ishmael, der lå i krig med hele den menneskelige race. Det var en modbydelig flok, som det tidlige attende århundrede havde fostret, og blandt dem alle var der ingen, der kunne sammenlignes med den forfærdelige Sharkey, hvad angik dristighed, ondskabsfuldhed og et generelt dårligt omdømme.

Det var tidligt i maj i året 1720, at *Happy Delivery* lå med bakkede ræer henved fem mil vest for Windward Passage og ventede for at se, hvilke rigtlastede, hjælpeløse fartøjer, passaten kunne finde på at sende i hendes retning.

Tre dage havde hun ligget stille der, en dyster sort plet midt i det store, safirblå ocean. Langt ude mod sydvest anede man Hispaniolas lave, blå bakker mod horisonten.

Sharkey blev mere og mere ondskabsfuld for hver time, der gik, for hans hovmodige ånd stred mod enhver modgang, kom den også fra selve Skæbnen. Han sagde den aften til sin kvartermester, Ned Galloway, idet han lo sin modbydelige, vrinskende latter, at besætningen på det næste skib, de

bordede, ville komme til at stå ham til ansvar for den tid, de havde ladet ham vente.

Sørøverbarkens kahyt var et rum af god størrelse, fyldt med alskens anløbent flitterstads, og udstyret med en besynderlig blanding af luksus og uordentlighed. De udskårne og polerede sandeltræspaneler var oversåede af beskidte pletter og hullede af pistolkugler, der var blevet affyret under en eller anden drukken fest.

Tykt fløjl og kniplinger lå i bunker på brokadessofaerne, mens filigranarbejder og værdifulde malerier fyldte alle nicher og hjørner; for alt, hvad sørøverens øje var faldet på under hundredvis af ransagninger af erobrede skibe lå her henkastet mellem hinanden i hans kahyt. Et tykt, blødt tæppe dækkede gulvet, men det var fyldt med vinpletter og havde hist og her huller efter tobaksgløder.

Fra loftet kastede en stor messinglampe et skimrende, gult lys over denne særprægede bolig og på de to mænd, der sad under den i skjorteærmer, med vinflasken imellem sig og kortene i hånden, dybt optaget af et spil piquet. Begge røg lange piber, og den tynde blå røg fyldte kahytten og flød ud gennem skylightet over dem, som stod halvåbent og viste en strimmel dybviolet himmel overstrøet med store sølvstjerner.

Ned Galloway, kvartermesteren, var en stor døgenigt fra New England, den eneste rådne gren på et ellers smukt puritansk familietræ. Hans kraftige lemmer og vældige legeme var arven fra en lang linje af gudfrygtige forfædre, mens hans vilde, sorte hjerte var fuldt og helt hans eget. Med et vældigt skæg, bistre blå øjne, en filtret løvemanke af groft, mørkt hår og store guldringe i ørerne, var han en afgud for kvinder i alle havne-

helvederne fra Tortuga til Maracaïbo. En rød hue, en blå silkeskjorte, brune fløjls knæbukser med spraglede bånd og lange søstøvler udgjorde denne omvandrende Herkules' beklædning.

John Sharkey var en ganske anderledes skikkelse. Hans magre, markerede, glatbarberede ansigt var blegt som et lig, og al Vestindiens sol kunne ikke forandre det til andet end en endnu mere dødlignende, pergamentagtig nuance. Han var næsten skaldet, med nogle få tynde lokker af hår ligesom tove, og en høj, smal pande. Hans tynde næse stak smal og skarp ud foran ham, og tæt på hver side af den sad de slørede, blå øjne med røde rande, som hos en hvid bullterrier, som selv stærke mænd gøs tilbage for i frygt og afsky. Hans knoklede hænder med lange, tynde fingre, der dirrede ustandselig som antennerne på et eller insekt, legede hele tiden med kortene og de portugisiske guldmønter, der lå foran ham på bordet. Han var klædt i en dragt af et temmelig kedsommeligt og almindeligt snit, men det betød intet; den, der skuede dette frygtelige ansigt havde alligevel næppe mange tanker til overs for dets ejers påklædning.

Spillet kom til pludseligt ophør, da kahytsdøren blev åbnet med et brutalt stød, og to grove fyre – bådsmanden Israel Swain og kanoneren Red Foley – kom løbende ind. Sharkey var straks på benene med en pistol i hver hånd og mord i øjnene.

"Forbandede slyngler!" råbte han. "Jeg ser godt, at hvis jeg ikke skyder en og anden af jer fra tid til anden, glemmer I, hvem jeg er. Hvad bilder I jer ind at komme ind i min kahyt på den måde, som om det var et andet offentligt værtshus?"

"Ah, kaptajn Sharkey," sagde Martin med en tvær panderynke i sit teglrøde ansigt, "det er netop den slags snak, der har sat os op. Vi har fået nok af det."

"Mere end nok," sagde Red Foley, kanoneren. "Der er ikke nogen styrmand på et sørøverskib, og derfor er det bådsmanden, kanoneren og kvartermesteren, der er officerer."

"Har jeg sagt andet?" spurgte Sharkey med en ed.

"De har skældt os ud og mishandlet os, mens mandskabet så til, og nu ved vi ikke rigtig, hvorfor vi skulle vove livet i en kamp for kahytten imod dem forude."

Sharkey så, at der var noget alvorligt under opsejling. Han lagde sine pistoler fra sig og lænede sig tilbage i stolen. Hans gule tænder glimtede.

"Nå, nå, det er da en sørgelig tale," sagde han; "at to kække fyre som jer, der har tømt mangen en flaske og skåret mangen en hals over sammen med mig, skulle lægge sig ud med mig over ingenting. Jeg ved nok, I er et par friske fyre, der ville følge mig imod Fanden selv, hvis jeg bad om det. Lad stewarden hente nogle krus og lad os drukne de ublide følelser."

"Det er ikke tid til at drikke, kaptajn Sharkey," sagde Martin. "Mandskabet holder rådslagning ved stormasten, og kan komme agter hvert øjeblik. De er ude på ulykker, kaptajn Sharkey, og vi er kommet for at advare Dem."

Sharkey løb hen og greb sin sabel med messinggrebet, som hang på væggen.

"Forbandede hunde!" skreg han. "Når jeg har flået maven op på et par stykker af dem, kan det være, de vil lytte til fornuft."

Men de andre spærrede ham vejen til døren.

"De er fyrre mand under ledelse af Sweetlocks," sagde Martin, "og ude på det åbne dæk ville de hugge Dem i småstykker. Her inde i kahytten kan vi måske holde dem på afstand med vore pistoler." Han havde næppe talt ud, før man hørte lyden af mange tunge fødder på dækket. Så var der et øjebliks stilhed, hvor man kun hørte den blide plasken af vand mod siderne af sørøverskibet. Endelig faldt der så et tungt slag med en pistolkolbe på døren, og et øjeblik efter kom Sweetlocks, en høj, mørk mand med et mørkerødt modermærke, der stod frem på hans ene kind, ind i kahytten. Hans storsnudede holdning svandt en smule, da han så ind i de blege, slørede øjne.

"Kaptajn Sharkey," sagde han, "jeg kommer som talsmand for mandskabet."

"Det har jeg hørt, Sweetlocks," sagde kaptajnen blidt. "Det kan være, jeg lever længe nok til at flå brystet op på dig for denne nats gerninger."

"Det kan nok være, kaptajn Sharkey," sagde sømanden, "men hvis De kigger opad, vil De se, at jeg har folk i ryggen, som ikke har lyst til at se mig blive mishandlet af Dem."

"Fanden heller om vi vil!" brummede en dyb stemme ovenfra, og idet de løftede blikket, kunne officererne i kahytten se en rækker af frygtindgydende, skæggede, sorte, solbrændte fjæs, der så ned på dem gennem det åbne skylight.

"Nå, hvad er det så, I vil?" spurgte Sharkey. "Luk munden op, mand, og lad os få en ende på det."

"Folkene mener," sagde Sweetlocks, "at De er Djævelen selv, og at de ikke vil få lykken med sig, så længe de sejler i den slags selskab. Der var en tid, da vi tog to-tre skibe om dagen, og alle

fik kvinder og guld som det passede ham, men nu har vi ikke sat sejl i en hel lang uge, og ud over tre fattige slupper har vi ikke taget et eneste skib, siden vi passerede Bahamas. De ved også, at De myrdede Jack Bartholomew, tømmermanden, ved at slå ham i hovedet med en spand, så vi nu allesammen går i frygt for vort liv. Der er desuden heller ikke mere rom, og vi mangler i det hele taget drikkevarer. Desuden sidder De her i kahytten, selv om der står skrevet, at De skal drikke og synge sammen med mandskabet. Af alle disse grunde er det i dag ved en almindelig samling besluttet – –"

Sharkey havde i det skjulte gjort en pistol klar under bordet, så det var sikkert lige så godt for den oprørske sømand, at han aldrig nåede slutningen på sit foredrag, for netop idet han nåede til den sidste sætning, hørtes en hastig løben af fødder på dækket, og en skibsdreng kom ilende ind i kahytten, helt ophidset over, hvad han havde at meddele.

"Et skib!" hylede han. "Et stort skib, og ganske tæt ved!"

Straks var uenigheden glemt, og sørøverne fløj ud på deres poster. Og ganske rigtigt: der kom en stor fuldrigger, med alle sejl sat, vuggende langsomt for den blide passatvind, tæt forbi dem.

Det var klart nok, at hun kom langvejs fra og ikke vidste noget om, hvordan tingene stod i det caribiske hav, for hun gjorde sig ingen anstrengelser for at undvige det lave, mørke fartøj, der lå så tæt under hendes bov, men sejlede uanfægtet frem, som om hendes blotte størrelse var forsvar nok.

Så dristig var hun, at sørøverne, der var i fuld gang med at gøre kanonerne klar og hejse kamp-lanternerne, et øjeblik troede at de var blevet taget af en orlogsmand, mens de sov.

Men da de så hendes buede sider, uden noget spor af kanonporte, og hendes koffardirigning, udbrød de i et hyl af jubel, og på et øjeblik havde de sat *Happy Delivery* op i vinden og pilede af sted hen langs siden af hende. Snart havde en flok hylende, bandende slyngler svinget sig over på hendes dæk.

Et halvt dusin sømænd af nattevagten blev hugget ned, som de stod, styrmanden blev fældet af Sharkey og smidt overbord af Ned Galloway, og før de sovende havde nået så meget som at sætte sig op i deres køjer, var fartøjet i sørøvernes hænder.

Prisen viste sig at være fuldriggeren *Portobello*, kaptajn Hardy, på vej fra London til Kingston på Jamaica med en last bomuldsvarer og støbejern.

Efter at have bundet deres fanger og kastet hele flokken sammen i en forbløffet, overvældet hob, spredte sørøverne sig over hele skibet i deres søgen efter bytte, og overleverede alt, hvad de fandt, til den kæmpemæssige kvartermester, der lod det gå videre over rælingen over på *Happy Delivery*, hvor det blev samlet under bevogtning for foden af stormasten.

Selve lasten var ubrugelig, men der lå tusind guineas i skibets pengeskab, og der var otte-ti passagerer, deriblandt tre rige købmænd fra Jamaica, som alle medbragte velfyldte kister fra deres besøg i London.

Da alt godset var samlet sammen, blev passagererne og mandskabet klædt af til skindet, og hver og en kastet over skibssiden, mens Sharkey så til med et koldt smil – Sweetlocks stod ved rælingen og skar haserne over på dem med sin huggert, idet de gik over bord, for at sikre, at der ikke skulle være en og anden god svømmer imellem, som senere kunne anklage dem. En før, gråhåret kvinde, en af plantageejernes

kone, var mellem de fangne; også hun blev uden omstændigheder smidt over bord, skrigende og vildt fægtende om sig med armene.

"Tag det roligt, kvinde!" vrinskede Sharkey, "du er mindst tyve år for gammel til den slags."

*Portobello*s kaptajn, en kraftig, blåøjet gråskæg, var den sidste, der stod tilbage på dækket. Han stod med sin tætte, stoute skikkelse i lyset fra lanternerne, mens Sharkey bukkede og smiskede for ham.

"Vi kaptajner bør være høflige overfor hinanden," sagde han, "og pokker tage mig, om kaptajn Sharkey skulle være den sidste, hvad angår gode manerer! Jeg har gemt Dem til sidst, som De kan se, dér hvor en modig mand bør være; så nu, min brave mand, har De set enden på dem alle, og De kan selv gå over rælingen med let sind."

"Det vil jeg, kaptajn Sharkey," sagde den gamle sømand, "for jeg har gjort min pligt, så langt det stod i min magt. Men før jeg går over bord, ville jeg gerne hviske Dem et ord i øret."

"Hvis det er for at blidgøre mig, kan De spare Deres vejr. De har ladet os vente her i tre dage, og jeg vil være forbandet, om en eneste af jer kommer til at overleve dette!"

"Nej – det er for at sige Dem noget, De bør vide. De har endnu ikke fundet, hvad der er den virkelige skat her om bord."

"Ikke fundet den? For pokker, jeg skal snitte Deres lever i småbidder, kaptajn Hardy, hvis De ikke fortæller mig sandheden! Hvor er den skat, De taler om?"

"Det er ikke en skat af guld, men en smuk ung pige, som måske ikke er Dem mindre velkommen."

"Og hvor er hun så? Og hvorfor var hun ikke sammen med de øvrige?"

"Jeg skal sige Dem, hvorfor hun ikke var sammen med de øvrige. Hun er den eneste datter af greve og grevinde Ramirez, som er blandt dem, De har myrdet. Hendes navn er Inez Ramirez, og hun er af Spaniens bedste blod; hendes fader var guvernør af Chagre, som han netop var på vej til. Tilfældet ville, at man opdagede, at hun – som piger jo gør ind imellem – havde indladt sig i et forhold til én langt under hendes stand her ombord; derfor tvang hendes forældre, der var folk med stor magt og ikke til at modsige, mig til at spærre hende inde i en særlig kahyt bag min egen. Der blev hun holdt afsondret fra alle, al mad blev bragt til hende og hun fik ikke lov til at modtage besøg af nogen. Jeg fortæller Dem dette som en sidste gave – skønt jeg ikke ved, hvorfor jeg skulle give Dem sådan en, for De er virkelig den mest blodtørstige slyngel, jeg nogensinde har mødt, og det trøster mig i min dødsstund at tænke på, at De ganske bestemt vil blive hængt og ende i Helvede."

Ved disse ord løb han hen til rælingen og kastede sig ud i mørket; idet han sank ned i dybet, bad han til, at dette forræderi mod den unge pige ikke ville veje alt for tungt mod hans sjæl på den yderste dag.

Kaptajn Hardys lig havde endnu ikke lagt sig til hvile de fyrre favne nede, før sørøverne var ilet ned ad kahytstrappen. Og der var der, ganske som kaptajn Hardy havde fortalt, i den modsatte ende af kaptajnens kahyt en aflåst og tilgitret dør, som de havde overset ved deres tidligere undersøgelser. Der var ingen nøgle, men de slog den ind med geværkolberne, mens det ene skrig efter det andet lød derindefra. I lyset fra deres

lanterner så de nu en ung kvinde, så skøn og yppig som nogen, der krøb sammen i et hjørne, med håret hængende ukæmmet og løst ned over skuldrene og de mørke øjne ængsteligt stirrende frem for sig. Hendes smukke skikkelse gøs tilbage i rædsel over den indstrømmende mængde af vilde, blodbestænkede mænd. Hun blev grebet af grove hænder, tvunget på benene og vildt skrigende trukket ud, hvor John Sharkey ventede på hende. Han holdt lyset længe og ømt op til hendes ansigt, så lo han højt, bøjede sig frem og efterlod det røde aftryk af sin blodige hånd på hendes kind.

"Det er sørøverens brændemærke, min pige; sådan mærker han sine får. Bring hende ned i kahytten og brug hende godt. Og nu, gutter, lad os få vand under kølen og se os om efter mere held."

I løbet af en time var det gode skib *Portobello* forsvundet og lå ved siden af sine myrdede passagerer på bunden af det caribiske hav, mens sørøver-barken med dækket fyldt af plyndringsgods stod nordud for at opsøge et nyt offer.

Den aften stod der et vældigt drikkegilde i *Happy Deliverys* kahyt, hvor tre mænd deltog. Det var kaptajnen, kvartermesteren og "Skalde" Stable, skibslægen, en mand, som engang i tiden havde haft en praksis i Charleston, indtil han en dag havde snydt en patient, var flygtet for retfærdigheden og havde tilbudt sørøverne sine tjenester. Han var en oppustet, fed mand med rynker i nakken og en stor, skinnende kraniekuppel, som havde givet ham hans tilnavn. Sharkey havde for øjeblikket slået enhver tanke om mytteri ud af hovedet; han vidste, at intet dyr bider, når det er overfodret, og at han derfor, så længe byttet fra det store skib var nyt for dem, ikke behøvede at frygte

noget fra sit mandskab. Han hengav sig derfor til vinen og festen, og råbte og skreg sammen med sine bonkammerater. Alle tre var oppustede og gale, rede til enhver form for ondskabsfulde løjer, da tanken om kvinden faldt den ondsindede piratkaptajn i tanken. Han hylede til den sorte steward, at han skulle komme med hende øjeblikkelig.

Inez Ramirez havde på dette tidspunkt indset alt, hvad der var sket – *Portobello*s plyndring, hendes faders og moders død, og hendes egen stilling i hænderne på disse mordere. Men samtidig med disse opdagelser var hun faldet til ro, og der var intet tegn på rædsel i hendes stolte, mørke ansigt, da hun blev ført ind i kahytten; snarere et mærkeligt, fast træk om munden og et hoverende glimt i øjnene, som hos en, der sætter et stort håb til fremtiden. Hun smilede til sørøverkaptajnen, idet han rejste sig og greb hende om livet.

"Min Gud! det er en modig tøs," råbte Sharkey, idet han lagde armen om hende. "Hun er minsandten født til at være en sørøvers brud. Kom, min skat, og lad os drikke på et godt venskab."

"Paragraf seks!" hikkede lægen. "Alle *bona robas* [Note 1)] er til fælles brug."

"Aye! det er rigtigt, kaptajn Sharkey," sagde Galloway. "Sådan står der rigtignok i paragraf seks."

"Jeg snitter den mand i småstykker, der kommer imellem os!" råbte Sharkey, idet han vendte sit fiskeagtige blik fra den ene til den anden. "Næh, min tøs, den mand er ikke født, der kan tage dig fra John Sharkey. Kom og sid her på mit knæ, og læg armen om mig, sådan her. Pokker tage mig, om hun ikke allerede har

lært at elske mig! Sig mig, min skønne, hvorfor blev du mishandlet sådan og lagt i lænker derovre på det andet skib?"

Kvinden rystede på hovedet og smilede. "*No inglese – no inglese*," læspede hun. Hun havde drukket dybt af det bredfyldte bæger, som Sharkey havde rakt hende, og hendes mørke øjne skinnede endnu mere end før. Hun sad på Sharkeys knæ, med armen om hans hals, og hendes hånd legede med hans hår, hans øre, hans kind. Selv den mærkværdige kvartermester og den hårdhudede skibslæge blev grebet af rædsel, mens de så på hende, men Sharkey lo af fryd. "Jeg vil være forbandet, om hun ikke er en stærk tøs!" råbte han, idet han trykkede hende ind til sig og kyssede hendes modstandsløse læber.

Men der var kommet et sært, stærkt interesseret udtryk i lægens øjne, mens han så på hende, og hans ansigtstræk stivnede, som om en forfærdelig tanke var faldet ham ind. Hans tyreansigt blev gråt og blegt, og tropernes rødme forsvandt sammen med den blussende rødme, som skyldtes vinens indvirkning.

"Se på hendes hånd, kaptajn Sharkey!" råbte han. "For Guds skyld, se på hendes hånd!"

Sharkey stirrede ned på den hånd, der havde kærtegnet ham. Den havde en mærkelig død bleghed, med et gulligt, skinnende væv mellem fingrene. Den var dækket af et blødt, hvidt støv, som mel på et nybagt brød; støvet lå nu også tykt rundt om Sharkeys hals og hage. Med et skrig kastede han kvinden bort fra sit skød; men med et øjeblikkeligt spring som en vildkat og et skrig af triumferende ondskab var hun sprunget løs på lægen, der forsvandt med et udråb under bordet. Den ene af hendes fægtende arme greb Galloway i skægget, men han rev

sig løs og idet han greb ud efter en harpun, stødte han hende fra sig, mens hun mumlede uforståeligt og skar grimasser med glødende øjne som en gal.

Den sorte steward var kommet løbende ind ved den pludselige tumult, og sammen tvang de det gale væsen tilbage i kahytten og fik hende låst inde. Derpå sank de alle tre stønnende om i deres stole og så på hinanden med rædselsslagne blikke. De tænkte alle på det samme ord, men Galloway var den første, der udtalte det.

"En spedalsk!" råbte han. "Hun har berørt os alle, den forbandede tøs!"

"Ikke mig," sagde skibslægen; "hun lagde ikke en finger på mig."

"For den sags skyld," råbte Galloway, "så var det kun mit skæg, hun havde fat i. Jeg flår hvert eneste hår af, før solen står op."

"Vi er nogle tåber!" råbte lægen og slog sig for panden med sin hånd. "Smittet eller ej, vi får ikke et øjebliks ro, før der er gået et år, og faren er ovre. Ved Gud, den koffardikaptajn har sat sit mærke på os, og vi var nogle kønne fjolser at stole på, at en pige som hende skulle være blevet spærret inde af den grund, han fortalte. Det er let at indse nu, at hendes forfald brød ud undervejs, og hvis de ikke ville kaste hende overbord havde de ikke andet valg end at lukke hende inde, indtil de nåede en havn med et hospital."

Sharkey sad stift lænet tilbage i sin stol med et rædselsslagent udtryk i det blege ansigt, mens han lyttede til lægens ord. Han tørrede sig med sit røde tørklæde, og prøvede at vifte det dødbringende støv bort, som han var indsmurt i.

"Hvad med mig?" kvækkede han hæst. "Hvad mener De, Stable? Har jeg nogen chancer? Forbandede slyngel! tal, eller jeg banker livet ud af Dem! Har jeg nogen chancer, spørger jeg!"

Men lægen rystede på hovedet. "Kaptajn Sharkey," sagde han, "det ville i sandhed være ilde, om jeg løj for Dem. De er smittet. Intet menneske, som skællene fra en spedalsk har hvilet på, bliver nogensinde ren igen."

Sharkeys hoved faldt ned mod hans bryst, og han sad uden en bevægelse, ramt af denne store, pludselige rædsel, og stirrede med glødende øjne ind i sin forfærdelige fremtid. Kvartermesteren og lægen rejste sig og sneg sig ud fra kahyttens forgiftede luft til det tidlige morgengrys friskhed, med den blide, duftende brise i ansigtet og til synet af de første fnuglette skyer, der fangede det første glimt af den opgående sol, idet den sendte sine gyldne stråler op over det fjerne Hispaniolas palmeklædte højder.

Den morgen blev der holdt en ny rådslagning for foden af stormasten, og en deputation blev udvalgt til at besøge kaptajnen. Den var på vej til agterkahytten, da Sharkey kom ud, med sit gamle djævelske glimt i øjet og sin bandolér med et par pistoler over skulderen.

"Fanden tage jer slyngler!" råbte han. "Vover I at være mig på tværs? Kom frem, Sweetlocks, og jeg skal skære dig op fra fod til isse! Her, Galloway, Martin, Foley, kom til mig og vi skal piske de hunde tilbage i deres gård!"

Men hans officerer havde forladt ham, og ingen kom ham til hjælp. Sørøverne trængte sig frem. En af dem modtog et skud, men et øjeblik efter var Sharkey grebet og blev bundet til sin egen stormast. Hans slørede øjne så rundt fra ansigt til ansigt,

og der var ingen, der følte sig mærkbart mere fornøjede ved at have mødt hans blik.

"Kaptajn Sharkey," sagde Sweetlocks, "De har mishandlet mange af os, og nu har De skudt John Masters, for ikke at tale om, at De myrdede Bartholomew, tømmermanden, ved at slå hans hjerneskal ind med en spand. Dette kunne måske alt sammen blive Dem tilgivet, fordi De har været vores anfører i mange år, og fordi vi har skrevet under på at tjene under Dem, så længe dette togt varer. Men nu har vi hørt om denne *bona roba* ombord, og vi ved, at De er forgiftet til det inderste af Deres knogler, og at mens De rådner op, vil der ikke være noget sikkert sted her for nogen af os andre, men vi vil blive til støv og forrådnelse. Derfor har vi, mandskabet her på *Happy Delivery*, i enighed besluttet, at mens der stadig er tid, før pesten spreder sig, skal De, John Sharkey, sættes i drift i en båd for at friste den skæbne, lykken måtte have betænkt at sende Dem."

John Sharkey sagde intet, men idet han langsomt drejede hovedet, forbandede han dem alle med sit ondskabsfulde blik. Skibsjollen var allerede blevet sat i vandet, og han blev, stadig med hænderne bundet, kastet ned i den på en rulle tovværk.

"Sæt hende løs!" råbte Sweetlocks.

"Nej, hold inde et øjeblik, mester Sweetlocks!" råbte en af mandskabet. "Hvad med pigebarnet? Skal hun blive her om bord og forgifte os alle?"

"Send hende afsted sammen med hendes mage!" råbte en anden, og sørøverne brølede deres bifald. Pigen blev skubbet af sted i retning af båden for enden af nogle harpuner. Med hele Spaniens stolte ånd i sin rådnende krop kastede hun et triumferende blik rundt på sine fangevogtere.

"*Perros! Perros ingleses! Lepero, lepero!*" skreg hun ophidset, idet de kastede hende ned i båden.

"Held og lykke, kaptajn! Må Gud være med jer på jeres bryllupsrejse!" råbte et kor af spottende stemmer, idet fanglinen blev kappet, og *Happy Delivery* for fulde sejl og med passaten i ryggen lod den lille båd bag sig, snart kun en lille prik på det ensomme havs vældige flade.

Uddrag af dagsrapporten for Hans Majestæts halvtreds-kanoners skib *Hecate*, på kryds i Spanskesøen:

26. januar 1721.
– I dag var saltkødet blevet uegnet til menneskeføde, og fem af mandskabet lå syge af skørbug. Jeg beordrede to både i land på Hispaniolas nordvestpynt for at søge efter frisk frugt, og måske skyde nogle af de vilde okser, øen vrimler med.

Samme dag, 7:30 aften.
– Bådene er kommet tilbage med gode forsyninger af grønt og to okser. Mr. Woodruff, vor navigatør, rapporterer, at man i nærheden af landgangsstedet i udkanten af skoven havde fundet skelettet af en kvinde, klædt i europæiske klæder af en sådan art, at man måtte antage, hun havde været en person af en vis klasse. Hendes hoved var blevet knust med en stor sten, som lå ved siden af hende. I nærheden fandt vi en stråhytte, og der var tegn, som tydede på, at et menneske havde opholdt sig der i nogen tid; blandt andet forkullet træ, dyreknogler og flere

andre spor. Der går et rygte på kysterne heromkring, at Sharkey, den forbandede sørøver, blev sat af her sidste år, men om han har taget vejen ind mod øens indre, eller han er blevet taget op af et fartøj, har vi ingen mulighed for at finde ud af. Skulle han igen dukke op, beder jeg til Gud, at han sender ham i retning af vore kanoner.

Note 1: **Bona roba:** Egt. "fine sager", betegnelsen blev tidligere brugt som slang for en attraktiv kvinde, særlig i betydningen en prostitueret. *Overs.anm.*

4. Hvorledes Copley Banks fik ram på kaptajn Sharkey

Buccanererne var andet og mere end blot en bande omstrejfende marodører. De var en flydende republik, med egne love, sædvaner og en særegen disciplin. I deres endeløse og nådesløse strid med spanierne havde de noget, der lignede retten på deres side. Deres skånselsløse hærgen af byerne omkring Spanskesøen var ikke mere barbarisk end Spaniens angreb på Nederlandene – eller på cariberne i de samme dele af Amerika.

Buccanerernes leder, om han nu var engelsk eller fransk, hed Morgan eller Granmont, var en mand med et stort ansvar, hvis hjemland kunne støtte ham eller måske ligefrem lovprise ham, så længe han afholdt sig fra gerninger, der kunne ryste det tykhudede syttende århundredes samvittighed alt for voldsomt. Nogle af dem var tilmed religiøse, og man husker stadig, hvorledes Sawkins kastede terningerne overbord på sabbatten, og Daniel skød en mand ned foran alteret for manglende ærbødighed.

Men der kom en dag, da buccanerernes flåder ikke mere samledes ved Tortugas, og den ensomme og lovløse sørøver overtog deres plads. Selv hos ham var der dog rester af tilbageholdenhed og disciplin; og blandt de tidlige sørøverkaptajner Avery, England, Roberts, herskede endnu

nogen respekt for menneskelige følelser. De var mere farlige for købmanden end for sømanden.

Men de blev selv erstattet af mere vilde og desperate mænd, der havde indset, at der ikke ville blive givet dem nogen pardon i deres krig mod resten af menneskeheden, og følgelig svor på, at de ville give lige så meget, som de fik. Om dem og deres historier ved vi kun lidt, der er til at stole på. De skrev ingen erindringer og efterlod sig ingen spor, bortset fra en og anden forkullet og blodplettet vragstump, flydende på Atlanten. Deres gerninger kunne man kun gætte sig til ud fra den lange liste af fartøjer, der aldrig nåede havn.

Når man gennemsøger de historiske annaler, er det kun hist og her i en gammel retsprotokol, at det slør, der indhyller dem, et øjeblik synes at blive løftet, og vi fanger et lille glimt af den forbløffende og groteske brutalitet bagved. Således var den race, der omfattede folk som Ned Low, skotten Gow og den infame Sharkey, hvis kulsorte bark, *Happy Delivery*, var kendt fra bankerne ved Newfoundland til Orinocos udløb som en dødens og elendighedens mørke forløber.

Der var mangen en mand, både på øerne og fastlandet, der havde blodige udeståender med Sharkey, men ingen, der havde lidt mere bittert end Copley Banks fra Kingston. Banks havde været en af de førende sukkerhandlere i Vestindien. Han var en mand med en vis status i samfundet, medlem af Rådet, gift med en Percival og fætter til Virginias guvernør. Hans to sønner var blevet sendt til London for der at modtage deres uddannelse, og da den var fuldendt, var deres moder taget derover for at hente dem hjem. På hjemturen faldt deres skib,

Duchess of Cornwall i hænderne på Sharkey, og hele familien led en forfærdelig død.

Copley Banks sagde kun lidt, da han hørte denne nyhed, men sank hen i en tvær og vedvarende melankolsk tilstand. Han forsømte sine forretninger, undgik sine venner, og tilbragte det meste af sin tid i usle knejper, der ellers kun blev frekventeret af fiskere og sømænd. Der sad han, midt blandt larmen og tumulten, tavs bakkende på sin pibe, med udtryksløst ansigt og glødende øjne. Det blev almindeligt antaget, at hans ulykke havde rystet hans sjæl, og hans gamle venner så skævt til ham, for den omgang, han nu plejede, var grund nok til at enhver ærlig mand trak sig tilbage fra ham.

Fra tid til anden hørte man rygter om Sharkey. Somme tider kom det fra en skonnert, der havde set et flammehav i horisonten, og da de ville nærme sig for at komme det brændende skib til hjælp, var de flygtet ved synet af den slanke, sorte bark, der lurede som en ulv ved et såret får. Andre gange var det en skræmt koffardimand, der var kommet ind med alle sejl bugnende for vinden som en kvindes livstykke, fordi hun havde set et lappet forsejl langsomt stige op over den violette horisont. Og endnu andre gange var det kystsejler, der havde fundet en tørlagt holm ud for Bahamas overstrøet med soltørrede lig.

Og engang var kom det fra en mand, der havde været styrmand på et skib, der skulle have været til Guinea, og som var undsluppet sørøveren. Han kunne ikke tale – af grunde, som Sharkey ville være den bedste til at forklare – men han kunne skrive, og det gjorde han. Og hvad han skrev, var af den største interesse for Copley Banks. I timevis sad de sammen

over kortet, og den stumme mand pegede her og der på fjerne rev og skjulte bugter, mens hans fælle sad tavs rygende med ubevægeligt ansigt og flammende blik.

En morgen, henved to år efter sin ulykke, kom mr. Copley Banks ind i sit kontor med lange skridt og hele sin gamle energi og raskhed. Bestyreren stirrede overrasket på ham, for det var flere måneder siden, han havde vist nogen interesse for forretningen.

"God morgen, mr. Banks!" sagde han.

"God morgen, Freeman. Jeg ser, at *Ruffling Harry* ligger på reden?"

"Ja, sir, hun sætter kurs mod Windward Islands på onsdag."

"Jeg har andre planer med hende, Freeman. Jeg har besluttet at tage på et slavetogt til Whydah."

"Men hun er allerede lastet, sir."

"Så må hun losses igen, Freeman. Jeg har taget en beslutning, og *Ruffling Harry* skal på slavetogt til Whydah."

Alle argumenter og overtalelser var forgæves, så bestyreren måtte ærgerlig tage fat på at losse skibet.

Og imens begyndte Copley Banks at gøre forberedelser til sin rejse til Afrika. Tydeligvis havde han tænkt sig at tage sin tilflugt til magt frem for at handle for at fylde lasten, for han tog ikke nogen af disse kulørte småting med, som de vilde elsker; i stedet blev briggen udstyret med fire nipundiger-kanoner og kassevis af musketter og huggerter. Sejldugs-lageret agter blev omdannet til krudtmagasin, og hun fik lige så meget ammunition med ombord som en veludstyret kaper. Desuden blev der indladet vand og forsyninger til en længere rejse.

Men det mest overraskende var det mandskab, der blev udvalgt. Det fik bestyreren Freeman til at indse, at der måtte være sandhed i det rygte, der sagde, at hans herre ikke mere var rigtig vel forvaret. For under så det ene påskud, så det andet, begyndte han afskedige de gamle, prøvede mænd, der havde tjent firmaet i årevis, og i deres sted hyrede han de værste udskud, havnen kunne opvise – folk, hvis rygte var så slet, at selv den værste pressegænger ville have skammet sig ved at hyre dem.

Der var "Modermærke" Sweetlocks, som var bekendt for at have været med ved myrderiet på brændehuggerne, så mange mente, at hans hæslige røde vanprydelse var en efterglød fra denne forbrydelse. Han var førstestyrmand, og under ham stod Israel Martin, en lille, soltør fyr, der havde tjent med Howell Davies ved indtagelsen af Cape Coast Castle.

Mandskabet blev udvalgt blandt dem, Banks havde mødt og kendte fra deres egne berygtede tilholdssteder, og selv hans steward var en vildt udseende mand, hvis stemme slog sludder for ham, når han prøvede at tale. Hans skæg var blevet trimmet, og det var umuligt i ham at genkende den samme mand, som Sharkey havde haft under kniven, og som var undsluppet for at kunne give sine erfaringer videre til Copley Banks.

Alt dette gik ikke hverken upåagtet eller ukommenteret hen i byen Kingston. Fortets kommandant – artillerimajor Harvey – gjorde guvernøren adskillige alvorlige forestillinger i den anledning.

"Hun er jo ikke mere et handelsfartøj, men ligefrem et lille krigsskib," sagde han. "Jeg tror, det ville være lige så godt at arrestere Copley Banks og konfiskere hende."

"Hvad mistænker De?" spurgte guvernøren, der ikke var nogen særlig intelligent mand, og desuden nedbrudt af tropefeber og portvin.

"Jeg mistænker," sagde soldaten, "at det er Stede Bonnet om igen."

Stede Bonnet var en plantageejer med et glimrende rygte og en god kristen, som på grund af en eller anden pludselig, overvældende opbrusen af vildskab i blodet havde opgivet alt og var stukket til søs som sørøver i det caribiske hav. Dette eksempel var af nyere dato, og havde vakt stor opstandelse overalt på øerne. Og det var set før, at en guvernør blev mistænkt for at stå i ledtog med sørøvere med en andel af byttet, så enhver manglende årvågenhed kunne let give anledning til foruroligende rygter.

"Nå, major Harvey," sagde guvernøren, "jeg vil være vældig ked af at foretage mig noget, som kan fornærme min gode ven Copley Banks, men i lyset af det, De der siger, har jeg ikke andet valg end at give Dem ordre til at gå ombord i dette fartøj og forvisse Dem om hendes formål og destination."

Klokken et samme nat ville major Harvey derfor sammen med håndfuld af sine soldater aflægge en overraskelsesvisit på *Ruffling Harry*, men han fandt ikke noget mere håndfast end en ende hampetov, der fløød rundt i vandet ved det sted i havnen, hvor hun havde ligget. Det var efterladt af briggen, hvis ejer havde anet faren og var langt borte. Hun havde allerede passeret Palisaderne, og stod nu op mod nordøst-passaten med kurs mod Windward Passage.

Næste morgen, da briggen havde ladt Morant Point bag sig som en tågedis i den sydlige horisont, blev folkene kaldt agter,

og Copley Banks afslørede sine planer for dem. Han havde udvalgt dem, sagde han, fordi de var raske folk, modige gutter, som hellere ville tage chancen på havet end sulte på land. Kongens skibe var få og svage, og de kunne nemt overvinde enhver koffardimand, de måtte støde på. Andre havde haft held med denne forretning, og med et behændigt, velmanøvreret fartøj var der ingen grund til at, at de ikke også skulle forvandle deres begtrøjer til fløjlsfrakker. Hvis de var parate til at sejle under det sorte flag, var han rede til at lede dem; men hvis der var nogen, der ønskede at trække sig ud, kunne de få en jolle og ro tilbage til Jamaica.

Fire ud af de seksogfyrre mand bad om at blive afskediget, gik over skibssiden ned i jollen og roede bort under de øvriges hånlige tilråb. Resten forsamlede sig agter og nedskrev de regler, der skulle gælde for deres forbund. En sort dug blev malet med det hvide dødningehoved, og under vild jubel hejst i stormasten.

Der blev valgt officerer, og grænserne for deres beføjelser blev fastsat. Copley Banks blev valgt som kaptajn, men, siden der ikke findes en styrmand på et sørøverskib, blev "Modermærke" Sweetlocks valgt som kvartermester og Israel Martin som bådsmand. Det var ikke vanskeligt for dem at finde ud af, hvad der var sædvane blandt Kystens Brødre, for halvdelen af folkene havde sejlet som sørøvere tidligere. Forplejningen skulle være den samme for alle, og ingen skulle blande sig andres drikkevaner! Kaptajnen skulle have sin egen kahyt, men det stod enhver frit at komme derind, når det passede ham.

Alle skulle dele lige, undtagen kaptajnen, kvartermesteren, bådsmanden, tømmermanden og overkanoneren, der hver

skulle have mellem en kvart og en hel andel ekstra. Den, der først fik øje på en prise, skulle have det bedste våben, man fandt om bord på hende. Den, der bordede hende først, skulle have det smukkeste sæt tøj ombord. Enhver måtte handle med sine egne fanger, mand eller kvinde, som det passede ham. Hvis nogen svigtede sin kanon, skulle kvartermesteren skyde ham. Således var nogle af de regler, som folkene ombord på *Ruffling Harry* underkastede sig ved at sætte toogfyrre kryds på det stykke papir, de var optegnet på.

En ny sørøverskude stod således ud på havet, og inden et år var omme, var hendes navn lige så velbekendt som *Happy Deliverys*. Fra Bahamas til Leeward Island, og fra Leeward til Windward, blev Copley Banks Sharkeys rival og handelsskibenes rædsel. I lang tid mødtes barken og briggen ikke, hvilket var så meget mere forbløffende som *Ruffling Harry* altid lurede i de samme farvande som Sharkey; men endelig en dag, da hun passerede indløbet til Coxon's Hole i den østlige ende af Cuba med henblik på at lægge op for kølhaling, fandt hun *Happy Delivery* liggende der med samme formål.

Copley Banks affyrede en salut og satte flaget med den grønne trompeter, som skik og brug var blandt havets herrer. Så satte han sin båd i vandet og gik ombord på *Happy Delivery*.

Kaptajn Sharkey var ikke nogen gemytlig mand, og nærede intet spor af venlig sympati for dem, der drev det samme håndværk som han selv. Copley Banks fandt ham siddende overskrævs på en af agterkanonerne sammen med sin kvartermester, Ned Galloway fra New England, og en flok hylende slyngler omkring sig. Men ingen af dem hylede helt så

højt og selvsikkert, når Sharkeys blege ansigt og slørede blå øjne vendte sig mod ham.

Han var i skjorteærmer, med den kammerdugs kalvekryds stående frem af den åbne, langskødede vest af rødt satin. Den glødende sol lod ikke til at have nogen indvirkning på hans magre skikkelse, for han var iført en pelshue, som om det var vinter. Et mangefarvet silkebånd var bundet rundt om livet på ham og holdt en kort, morderisk udseende sabel på plads, mens hans brede bælte med messingspænde var fyldt med ladte pistoler.

"Forbandede krybskytte!" råbte han, idet Copley Banks kom over rælingen. "Jeg skal banke Dem halvt fordærvet, og bagefter helt! Hvad bilder De Dem ind at fiske i mine farvande?"

Copley Banks så på ham, og hans øjne lyste som hos en rejsende, der endelig ser sit hjem igen.

"Det glæder mig, at vi er enige," sagde han, "for jeg er selv af den opfattelse, at havet ikke er stort nok til os begge. Men hvis De vil tage Deres sværd og pistoler og komme med ud på en revle sammen med mig, så vil verden snart være fri for i det mindste én forbandet slyngel, ligegyldigt hvordan det så går."

"Det er som talt ud af min mund!" råbte Sharkey, sprang ned fra kanonen og rakte hånden frem. "Jeg har ikke mødt mange mænd, der kunne se John Sharkey i øjnene og tale lige ud af posen. Må Fanden tage mig, hvis jeg ikke vælger Dem som forbundsfælle! Men hvis De viser Dem falsk, så kommer jeg ombord hos Dem og flår tarmene ud af Dem på Deres eget dæk!"

"Og jeg lover Dem det samme!" sagde Copley Banks, og således blev de to sørøvere edsvorne kammerater.

Den sommer gik de så langt nordud som til bankerne ved Newfoundland, hvor de jagtede handelsskibe fra New York og hvalfangere fra New England. Det var Copley Banks, der fangede *House of Hannover* fra Liverpool, men det var Sharkey, der bandt hendes ejer til ankerspillet og overdængede ham med tomme rødvinsflasker, til han døde.

Sammen angreb de *H.M.S. Royal Fortune*, som var sendt ud efter dem, og slog hende i en fem timer lang kamp, hvor det drukne, ravende mandskab sloges halvnøgne i lyset fra kamplanternerne, med en tønde rom og et krus liggende klar ved hver eneste kanon. Så løb de ind i Topsejls-bugten i North Carolina for at reparere, og foråret efter var de ved Grand Caicos, klar til et længere kryds ned gennem Vestindien.

På denne tid var Sharkey og Copley Banks blevet vældig fine venner, for Sharkey holdt af enhver fuldkommen slyngel, og han holdt også af enhver modig mand, og det forekom ham, at disse to egenskaber var samlede i kaptajnen på *Ruffling Harry*. Det varede dog længe, før han skænkede ham virkelig fortrolighed, for kølig mistænksomhed lå dybt i ham. Han bevægede sig aldrig uden for sit eget skib og bort fra sit eget mandskab.

Copley Banks kom derimod ofte ombord på *Happy Delivery* og deltog i mangen en svær udskejelse sammen med Sharkey, så til sidst forsvandt denne sidstes forbehold. Han vidste ikke noget om det onde, han havde gjort sin nye staldbroder, for blandt sine mange ofre, hvordan skulle han dog kunne huske den kvinde og de to drenge, han for så længe siden havde myrdet uden at tænke nærmere over det? Da han modtog en indbydelse

til et lille drikkegilde sammen med sin kvartermester den sidste aften på Caicos, så han altså ingen grund til at holde sig tilbage.

Ugen før havde de plyndret et velforsynet passagerskib, så forplejningen var af den bedste slags, og efter middagen var de fem, der pokulerede lystigt. Det var de to kaptajner, "Modermærke" Sweetlocks, Ned Galloway og Israel Martin, den gamle fribytter. Den stumme steward betjente dem, og Sharkey smadrede sit glas på hans hoved, fordi han var for længe om at fylde det op.

Kvartermesteren havde skaffet Sharkeys pistoler af vejen, for han plejede for spøg at skyde dem af under bordet for at se, hvem der var heldig. Det var en spøg, der havde kostet bådsmanden hans ben, så da bordet blev ryddet efter middagen, lokkede man Sharkeys våben fra ham under påskud af den stærke hede, og bragte dem udenfor hans rækkevidde.

Kaptajnens kahyt ombord på *Ruffling Harry* var i et dækshus på agterdækket, og skibets agterkanon var anbragt inde i det. Der lå bunker af kugler rundt langs væggen, og tre store tønder krudt gjorde det ud for borde til fade og flasker. I dette uhyggelige værelse sang og skrålede og drak de fem sørøvere, mens den tavse steward fyldte deres glas og lod tobakskrukken og lyset gå rundt til deres piber. For hver time der gik, blev de værre og værre, deres stemmer blev mere og mere hæse, deres eder og udråb stadig mere usammenhængende, indtil tre af dem til sidst havde lukket de blodskudte øjne, og lagt deres svimle hoveder til hvile på bordet.

Copley Banks og Sharkey sad nu tilbage overfor hinanden, den ene, fordi han var den, der havde drukket mindst, den anden, fordi ingen som helst mængde spiritus kunne ryste hans

jern-nerver eller varme hans træge blod. Bag ham stod den vagtsomme steward, der stadig fyldte hans glas, lige så hurtigt det blev tømt. Udefra kunne man høre tidevandets dæmpede slubren, og ud over vandet lød en sømandsvise fra barken.

I den vindstille tropiske nat lød ordene klart i deres øren:

A trader sailed from Stepney Town,
        Wake her up! Shake her up!
        Try her with the mainsail!
A trader sailed from Stepney Town
With a keg full of gold and a velvet gown.
        Ho, the bully Rover Jack,
        Waiting with his yard aback
        Out upon the Lowland Sea.

De to staldbrødre sad og lyttede i tavshed. Så sendte Copley Banks stewarden et betydningsfuldt blik, og manden tog en rulle reb fra en hylde bag ham.

"Kaptajn Sharkey," sagde Copley Banks, "kan De huske *Duchess of Cornwall* af London, som De bordede og sænkede for tre år siden ud for Statira-grundene?"

"Fanden tage mig, om jeg går rundt og husker på deres navne," sagde Sharkey. "Dengang tog vi mindst ti skibe om ugen."

"Der var en moder og hendes to sønner blandt passagererne. Måske det kan få Dem til at erindre det?"

Kaptajn Sharkey lænede sig tænksom tilbage, med det store, tynde næb af en næse ret op i vejret. Så brast han pludselig i en høj, vrinskende latter. Han huskede det, sagde han, og han tilføjede et par detaljer for at bevise det.

"Men pokker om ikke jeg havde glemt det!" råbte han. "Hvordan kom De til at tænke på det?"

"Det var af en vis interesse for mig," sagde Copley Banks, "for kvinden var min hustru og drengene mine eneste sønner."

Sharkey stirrede stift på sin kammerat, og han bemærkede, at den glødende ild, der altid lurede dybt i Copley Banks' øjne, nu var luet op i en uhyggelig flamme. Han læste truslen, og han slog sig på det tomme bælte. Så vendte han sig for at gribe et våben, men en løkke blev kastet om ham, og på et øjeblik var hans arme surret tæt ind til kroppen. Han kæmpede som en vildkat og råbte på hjælp.

"Ned!" hylede han. "Ned! Vågn op! Her er slyngelstreger på færde! Hjælp, Ned, hjælp!"

Men de tre mænd var alt for dybt hensunkne i deres drukne søvn til at noget råb kunne vække dem. Rundt og rundt gik rebet, indtil Sharkey var surret som en mumie fra top til tå. De stillede ham stiv og hjælpeløs op mod en krudttønde, og de kneblede ham med et tørklæde, men hans tågede, rødrandede øje spyede stadig forbandelser mod dem. Den stumme mand sludrede op i sin ophidselse, og Sharkey krympede sig for første gang, da han så den tomme mund foran sig. Han forstod, at hævnen, en langsom og tålmodig hævn, havde ledet hans vej, og nu endelig satte kløerne i ham.

De to fangevogtere havde deres plan rede, og den var noget videre udspekuleret.

Først slog de hul på to af de store krudttønder og hældte indholdet ud over bordet og gulvet. De lagde bunker af det omkring og under de tre drukne mænd, indtil hver af dem sad i sin egen dynge. Så bar de Sharkey hen til kanonen og anbragte

ham i kanonporten, omkring en fod fra kanonens munding. Han vred sig, men kunne ikke bevæge sig så meget som en tomme hverken til højre eller venstre, og den stumme mand bandt ham fast med en sømands kyndighed, så der ikke var den mindste mulighed for, at han skulle arbejde sig fri.

"Så, din satans djævel," sagde Copley Banks blidt, "nu skal du høre godt efter, hvad jeg siger til dig, for det bliver de sidste ord, du hører i denne verden. Du er min nu, og jeg har købt dig for en pris, for jeg har givet alt, hvad et menneske kan give her på jorden, og min sjæl oven i købet.

For at få fat i dig måtte jeg synke ned til dit stade. I to år stred jeg mod, håbede på at en eller anden måde ville vise sig, men jeg fandt, at der ikke var andre måder. Jeg har plyndret og myrdet – og hvad der er værre, jeg har moret mig og levet sammen med *dig* – alt sammen med dette ene formål. Og nu er min tid kommet, og du skal dø, som jeg har bestemt det; du skal se skyggen krybe langsomt ind på dig og Djævlen vente i skyggerne."

Sharkey kunne høre sine folks hæse stemmer skråle deres sang over vandet fra *Happy Delivery*.

Where is the trader of Stepney Town?
Wake her up! Shake her up!
Every stick a-bending!
Where is the trader of Stepney Town?
His gold's on the capstan, his blood's on his gown.
All for bully rover Jack,
Reaching on the weather tack
Right across the Lowland Sea.

Ordene nåede hans øre højt og klart, og lige uden for kunne han høre to mænd, som gik langsomt frem og tilbage på dækket. Og dog var han hjælpeløs; han stirrede ind i mundingen af ni-pundigeren, ude af stand til at bevæge sig en tomme eller ytre så meget som en stønnen. Igen lød stemmerne fra barkens dæk.

So it's up and it's over to Stornoway Bay,
Pack it on! Crack it on!
Try her with the stun-sails!
It's off on a bowline to Stornoway Bay,
Where the liquor is good and the lasses are gay,
Waiting for their bully Jack,
Watching for him sailing back,
Right across the Lowland Sea.

De muntre ord og den overstadige melodi forekom sørøveren at gøre hans egen skæbne så meget des værre, men der var ingen blødhed at spore i hans giftige blå øjne. Copley Banks havde børstet det gamle fængkrudt bort fra kanonen og drysset frisk krudt i fænghullet. Så havde han taget lyset og skåret det ned til en længde af omkring en tomme. Han anbragte det på det løse krudt ved kanonens fænghul. Så strøede han krudt i et tykt lag over gulvet underneden, således at når lyset faldt ned ved kanonens tilbageslag, måtte det antænde den vældige bunke, de tre drukne sømænd sad i.

"Du har tvunget andre til at se døden i øjnene, Sharkey," sagde han; "nu er turen kommet til dig selv. Du og disse svin skal følges ad den samme vej!" Han tændte lysestumpen, idet han talte, og pustede de andre lys på bordet ud. Så gik han ud sammen med den stumme, og låste kahytsdøren udefra. Men

før han lukkede den, kastede han et hoverende blik bagud og fik en sidste forbandelse tilbage fra disse uovervindelige øjne. I skæret fra det enlige, svage lys var det elfenbenshvide ansigt, med et glimt af fugtighed på den høje, skaldede pande, det sidste noget menneske nogen sinde så af Sharkey.

Der lå en jolle parat ved skibssiden, og i den nåede Copley Banks og den stumme steward stranden. De så tilbage på briggen, som lå i månelyset netop uden for palmetræernes skygge. De ventede og ventede, holdt øje med det svage lys, der skinnede ud gennem kanonporten agter. Og så kom endelig det dumpe drøn af en kanon, der gik af, og et øjeblik efter det øresønderrivende brag fra en eksplosion. Den lange, slanke, sorte bark, det hvide sand på stranden, og de nikkende, fjeragtige palmetræer lå et øjeblik i et blændende hvidt lys og forsvandt så igen i mørke. Ude i bugten hørte man stemmer, der skreg og råbte.

Copley Banks hjerte sang i hans bryst. Han berørte sin kammerats skulder let, og sammen forsvandt de ind i Caicos ensomme jungle.

Om "Kaptajn Sharkey"

Forfatter: Arthur Conan Doyle (1859-1930).
Org.udgaver:

Hvorledes St. Kitt's guvernør kom hjem: *How the Governor of Saint Kitt's Came Home*, i *Pearson's Magazine*, London januar 1897.

Kaptajn Sharkeys affære med Stephen Craddock: *The Dealings of Captain Sharkey with Stephen Craddock,* som "*The Two Barques*" i *Pearson's Magazine,* London marts 1897.

Hvordan Copley Banks fik ram på kaptajn Sharkey: *How Copley Banks slew Captain Sharkey*, i *Pearson's Magazine*, London maj 1897.

Sharkeys fald: *The Blighting of Sharkey*, i *Pearson's Magazine*, London april 1911. *The Blighting of Sharkey udkom først i 1911 som en slags "efternøler", men ligger handlingsmæssigt før Copley Banks-historien.*

Oversat af Kim N. Jensen (f. 1955) efter de originale førsteudgaver.
Forside: Efter illustration af Thomas Fogarty (1873-1938): "*Kaptajnen var dog alligevel ikke forberedt på den mærkværdige skikkelse, der kom haltende hen ad hans skansedæk*" fra *How the Governor of St. Kitt's Came Home* i *McClure's Magazine,* New York maj 1897.

ISBN 978-87-7628-013-0

2. reviderede ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-236-4 (Ølstykke 2012).

www.ebib1800.dk

